

Oan Gia Tuyệt Thực

Contents

Oan Gia Tuyệt Thực	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	15
7. Chương 7	18
8. Chương 8	21
9. Chương 9	25
10. Chương 10	27
11. Chương 11	32
12. Chương 12	34
13. Chương 13	35
14. Chương 14	36
15. Chương 15	37
16. Chương 16	38
17. Chương 17	39
18. Chương Cuối	41
19. Ngoại Truyện	42

Oan Gia Tuyệt Thực

Giới thiệu

Anh chàng thích nói móc mọi nơi mọi lúc. =_=Lại đi thích con nhỏ móc mồm không kém. Rồi chuy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/oan-gia-tuyet-thuc>

1. Chương 1

- Dương Tịnh, làm bạn gái tôi đi, tôi sẽ cho cô chà toa lét nhà tôi hàng ngày! - 1 bó bông chìa trước mặt cô gái

- Cầm bó hoa này và đi chết đi ==

Cô nàng hất bó bông vào mặt anh chàng đẹp trai kia, rồi lững thững bước đi. Trước con mắt của bao người, trong thâm tâm, đó là 1 cô gái tóc ngắn ngang vai, trông cũng rất bình thường. Quần thể dục, áo thun, cùng với chiếc khăn ẩm mồ hôi, cô nàng đang chạy bộ thì 1 anh chàng vội vã chạy tới, kéo tay cô lại, rồi tỏ tình rất bất bình thường. Thưa các bạn, trông thế thôi, chứ anh chàng tỏ tình không đâu đây là Triệu Tôn, con trai nhà họ Dĩ, làm CEO của tập đoàn kinh doanh nổi tiếng và lớn nhất thế giới.

Còn cái cô kia, trông thế thôi mà thật ra là con gái nhà bán hàng cá nào đó...à không, mẹ cô gái đó làm trong công ty của anh chàng - Ngô Dương Tịnh.

Cô mới tròn 17, anh lớn hơn cô 8 tuổi.

Anh rất là đẹp trai nghen, cao ráo đàng hoàng, lại thuộc hàng ví cao cấp nữa, đi xe là xe hạng sang, cólett mắt cũng không được ở gần anh đâu.

Trong túi sau bao giờ tiền cũng vài cái thẻ tín dụng, hiếm lắm mới có mấy tờ giấy trị giá cao thôi.

- Dương Tịnh, cô muốn mẹ cô nhận lương sớm à? - anh cười mỉm với đôi mắt gian như quỷ.

Dương Tịnh nghe xong, vội quay phắt đầu lại, rồi nhả mặt....cô gái cố kiềm nén sự xúc động mãnh liệt của bản thân. Rõ ràng anh chàng nhà họ Dĩ kia chỉ cần ngồi trên ghế, không cần phải búng ngón tay mà chỉ cần nhờ 1 cộng tác là đuổi mẹ cô ra khỏi công ty ngay...mà gia đình cô thì cũng không được ổn định kinh tế cho lắm...

- Dương Tịnh à, cô muốn mẹ cô khổ nữa à?

Như đang rót lửa vào tim cô, sự nguy hiểm và dai nhách của anh ta khiến cô nhiều lúc muốn cho chết để anh ta biến khuất mắt, nhưng thật không may:

- Tôi sẽ đi chết nếu anh còn dám làm vậy. - cô giựt bó bông, tránh điều gì đó tồi tệ sắp xảy ra.

- Ok, vậy tôi chết chung với cô.

“Sao không tha cho mình hả cái thằng cha chết bầm kia!?” Dương Tịnh siết lấy bó bông, ép nát báy, dồn nén cảm xúc vào người.

- Ehehe. - Anh chàng mở cửa xe, mỉm cười nguy hiểm, mời cô vào trong.

- Tôi chỉ nhận cái bó rau cho heo ăn này thôi.

- Nó là bông, lúc nãy cô gọi nó là bông mà.

- Oh, loại bông chà bồn cầu à?

- Không phải loại bông đó.

Triệu Tôn là con nhà hào phú, song cái miệng thì ôi thôi, kinh khủng. Một ngày mà anh không móc mồm người này người kia thì anh ta không chịu được hay sao ấy. Và thật là may, nếu muốn nói kỳ phùng địch thủ thì cô nàng Dương Tịnh không phải loại yếu mềm hoa lá gì đâu. Một khi đã phát ra câu nào thì câu đó như sét đánh ngang tai, thế mà đối với anh thì như nước đổ đầu vịt....anh chàng đã chọn quá đúng người, vừa được vừa giỏi chữ xéo người khác. Sau này cơ đồ lỡ mà hư, thì đi chữ mượn cũng kiếm được bộn tiền.

- Lên xe đi con ngốc kia. - anh mở cửa, tỏ lòng thành kính đối với người đã khuất.

- Oh, thế là anh chết lâu rồi à? - cô phui phui áo quần.

- Không, lên xe mau. Đó chỉ là hành động của người đàn ông lịch thiệp. - anh chàng mở cửa xe, đứng đợi.

- Tội ghê, già rồi lắm cảm hả? - cô cười khinh.

- Cô muốn mẹ cô nhận lương sớm? - anh lại lật bánh lên.

“Tách” công tắc chửi xéo tắt nguồn, cô đang suy nghĩ rất nặng, rồi cán cân mẹ áp đảo cán cân tự trọng...cô leo lên xe, ôm bó hoa. Anh chàng Triệu Tôn cười hàm ý, leo lên xe, định đóng cửa lại thì 1 cái đập thần chưởng bay vào mũi của anh chàng, khiến nằm lăn quay ra đất.

- Nhặt cái khăn cho tôi! - Dương Tịnh vừa ôm bó hoa vừa hét lên trong xe.

Cô nàng nổi sung lên, vì lúc này anh dám đe dọa cô bằng cái trò trẻ con đó, cô mới vứt cái khăn lau mặt xuống đất, rồi đi te te vào trong xe. Giờ quay sang bắt anh chàng nhặt lên, rốt cục cô nàng cũng ác quỷ không kém.

- Cô dám bắt Dĩ thiếu gia này....!? - anh ta định kêu lên khi ngồi bẹp trên đất.

Nhưng ngón tay của Dương Tịnh không cho anh ta nói tiếp, cô ưỡn người sang chỗ anh, tóc buông xuống, cười nhẹ nhàng bí hiểm:

- Đó là cung cách của “người đàn ông lịch thiệp” mà nhỉ? Chỉ khác bây giờ không phải là khăn tay, mà là khăn mặt thôi.

- Cô...thôi được, ngồi yên đó, tôi sẽ nhặt. - anh định cãi, nhưng vô ích.

- Tốt, hình như nó nằm đâu ngoài bờ kia, anh cố tìm đi. - cô vỗ phía trước ngực anh.

Người đi đường nhìn anh, anh không quan tâm, chạy ra ngoài, nhìn xung quanh xem có cái khăn mặt nào bị rơi không, suốt con đường thẳng tắp phẳng lỳ, sáng bong, anh cố mở thùng rác xem cô có vứt vào đó để trêu anh không, nhưng không có.

- Đây...làm gì có... - anh quay sang.

Thì chiếc siêu xe của anh đã đâu mất rồi...anh á khẩu....rồi dờ tạm thời khoảng 2, 3 giây gì đó, mới quay sang người đi đường...

- Có ai thấy...

- À, cô gái lúc này lái đi rồi. - họ biết anh định nói gì.

- Có biết nó...

- Nó đi hướng này, à, cô ấy bảo là chiếc khăn được tìm rồi, cố để trong bó...ủa...anh ta đâu rồi?!

- Đứng lại coi!! Con nhỏ kia!!

Anh quát quát chạy theo, cô nàng hí hửng lái xe dạo vòng vòng quanh phố. Trông mà vui ghê chưa!?

“Mình quá là thông minh.” cô nhìn kính chiếu hậu, nhếch mép cười, rồi nhìn chiếc chìa khóa mà cô thừa cơ hội lấy của anh - chắc không nói không ai biết đâu, cái vỗ ngực lúc này là để hùa thôi, còn cái ngón tay út kia thò lấy chìa khóa xe ngon ơ hà.

“Két!!!” Vài chiếc siêu xe hạng sang đứng chình ình trước mặt, cô đạp thắng gấp. Bánh xe lết 1 đường dài trên con đường, cô chưa kịp hoàn hồn thì 1 bàn tay đặt lên kính xe, 1 nụ cười man rợ áp sát cửa kính xe. Cái đầu bù xù tóc tai của anh đẩy mà, anh may mà gọi người tới bắt xe kịp, may mà cái điện thoại còn trong túi, anh cười:

- Con nhỏ này....cô dám...bắt Dĩ thiếu gia này...chạy theo cô hả, con ngốc kia?

Cô tái mặt, xám ngoét, ôm bó bông, mở cửa, đập vào đầu Triệu Tôn, rồi thè lưỡi lêu lêu, chạy biến đi. Anh xoa xoa đầu, nổi gân xanh gân đỏ lên, găm giữ:

- Cái con nhỏ...Đứng lại cho tôi!!! - anh chàng cũng đuổi theo.

Định mệnh của họ đã bắt đầu.

Lý do tại sao anh chàng đại gia này lại theo đuổi cô ngốc nghèo kia, chap sau đi, mà chắc cũng không có chap sau đâu :)))

2. Chương 2

- Cháu yêu dấu à.

Giọng ông nội của Triệu Tôn vang lên, chuẩn bị ve vuốt lỗ tai của những gã có tinh thần rắn như thép. Anh chễm chệ trên ghế, và hai vai như đang cố gắng chống chọi động bầu trời, anh mím môi, toát mồ hôi hột.

- Cháu nghĩ làm sao mà cháu dám động vào con gái duy nhất của nhà họ Ngô vậy!?

Ông hét lên, tra tấn anh bằng đòn khẩu roi, vừa lấy tay đập xuống bàn thị uy. Đúng, con gái duy nhất của nhà họ Ngô, đâu ai khác là Ngô Dương Tịnh, cô nàng không biết trời cao đất dày là gì.

- Ông à, nhưng con nhỏ đó...

- Im ngay! - ông ấy nhét cái quạt đang cầm vào mồm anh, nổi sung thiên - Cháu nghĩ sao mà dám gọi con bé là “con nhỏ đó” vậy!? Hả?! - ông siết lấy cổ thẳng chả.

Mặt thẳng chả tái xanh tái đỏ lên, bắt đầu cảm thấy nghẹt thì thẳng chả mới thì thầm:

- Nghẹt...Nghẹt...

Ông nội kungfu cao thượng, mà tại thương thẳng cháu đức tôn nên mới thả ra chứ bình thường là ông cho gãy cổ rồi. Móc ra bao nhiêu là tấm hình chụp lúc Triệu Tôn cầu hôn Dương Tịnh (xem lại chương 1), ông đập xuống bàn:

- Ông không biết cháu nghĩ cái giống gì mà đi cầu hôn người ta với cái bó hoa tầm thường rẻ mạt như vậy!? Đáng lẽ phải rắc vàng vào đó chứ! Hay là cháu tiếc tiền? Trời ơi là trời, rồi bồi thêm cái miệng thú vị hẻo của cháu nữa!

- Nhưng đúng mà, Ay da! - tức thì anh bị ông dùng quạt phát thẳng vào đầu.

- Có ai tỏ tình mà đòi người ta về làm osin chà nhà tắm không hả thẳng cháu bất hiếu kia!?

- Cô ta chỉ xứng làm nô lệ chứ không được lên... - ông vả cái bốp vào mặt thẳng chả, nhét luôn cả cái quạt vào miệng thẳng chả trước khi chả phát ngôn hết cái sự móc mồm.

Ông bực mình. Là vì đó là người mà ông thấy hợp với Triệu Tôn nhất, và cũng là di nguyện cuối cùng của vợ ông ấy. Vợ ông ấy với vợ của ông kia - tức ông nội của Dương Tịnh - rất hợp tính nhau, đi đâu cũng có nhau, nghe nói là quen từ hồi nhỏ đến lớn rồi, ai ngờ lại yêu chung 1 người là thẳng cha nào đó, để rồi bị phụ tình, sau đó lại lấy chồng và lại trở về làm bạn nhau với tờ cam kết:

“Sau này cháu trai đức tôn của tôi sẽ lấy cháu gái duy nhất của nhà họ Ngô. Hết. Kí tên”

“Sau này cháu gái nhà tôi sẽ cưới cháu trai đức tôn nhà họ Dì. Hết. Kí tên”

Không ngờ mấy năm sau, cả 2 cùng mất 1 lượt, cùng ngày cùng tháng cùng năm.

Và rồi nhà họ Ngô thấy ước nguyện của 2 đàng ấy khi lâm chung quá là thực tế, nên quyết định dán 2 người cháu lại với nhau. Mặc kệ cách xa tuổi tác, vai vế trong xã hội như dế lão với đôi đóc-tờ hay cái khí khô gì cũng phải lòi cả hai lại với nhau.

Và rồi sinh ra cái thảm khốc mặt trận thế này.

Dương Tịnh còn quá nhỏ, à, chắc vậy, nên cô chưa bao giờ có ý định nghe theo cái sự sắp xếp định mệnh này.

Triệu Tôn thì quá phóng khoáng, anh sinh ra để các cô gái trao gửi cho anh, anh nghĩ thế, nên anh cũng không quan tâm đến cái hôn ước vớ vẩn đó, nghĩ sao vậy, Tôn mà, làm sao lại hạ vai vế của mình xuống đi trao thân cho 1 đứa con gái hèn kém chứ!

Xích mích không thể cản được.

Ông nội bên đằng ấy đã tính trước rồi, bên này không được, bên kia cũng không được, thì sẽ tự gán 2 đứa nó lại với nhau.

- Triệu Tôn! - ông đằng hắng giọng.

- Gì? - anh ngược mặt nhìn.

- Dạ chứ ở đó gì hả con!? - cú 1 phát vào đầu anh, ông cầm cái quạt chỉ thẳng vào mặt anh - Liệu mà hồn, à không, liệu hồn mà lo gắn kết với Tịnh Tịnh nhà kia, không khéo ông cạo đầu!

- Ông cạo đầu chứ có phải cháu cạo đầu cháu lo. - anh đáp thẳng lơ.

- Ông cạo đầu mà đó thằng cháu ngu si! - ông phả 1 cái vào đầu anh.

Anh ức không tả nổi. Anh cũng đang cố lắm đây, tội cái con nhỏ đằng ấy không ưa anh, không chơi chung với anh thì bằng cách nào mà anh lại gần được. Nếu cướp được trái tim Dương Tịnh thì chắc anh chạm tay tới Mặt trời còn dễ hơn là đi lấy trái tim băng giá của đằng ấy rồi vứt vào lò sưởi cho tan băng ra.

- Sắp xếp công việc hẹn hò với con bé vào chiều Thứ bảy đi! - ông vút vào mặt anh 1 câu trời đánh thánh đâm.

- Hả...? - anh ngớ người ra.

- Liệu mà lo đi! - ông bỏ đi.

Mặt ngu-ing...anh vẫn chưa biết gì xảy ra...

“Hẹn hò?”...

3. Chương 3

“Ye ye ye, ầu rai rai rai” chuông điện thoại reo lên vào sáng sớm đẹp trời, đến nỗi những chú chim phải té ngựa từ cành cây té xuống, sùi bọt mép.

- A lô, ai đấy? - cái giọng ngái ngủ khò khò còn đang lằm lỉ phía trên chiếc giường êm.

Phía bên kia đầu dây, không hiểu tại sao im lặng, và rồi thét lên:

- Dương Tịnh! Đây là cuộc thứ 23 tôi gọi cô rồi! Ngủ gì mà say chết luôn vậy hả!?

- ...À...anh là ai vậy? - Dương Tịnh nhà ta thì chào.

- Cái con nhỏ này...cô ngủ rồi vút luôn bộ não cô cho kiến tha rồi à? Dĩ Triệu Tôn đây, nghe thùng chưa!?

“Triệu Tôn!!!” cô nàng giật mình phốc người khỏi chiếc giường êm mềm, ngó đầu mở cửa sổ ra, kéo cái rèm ra nhìn ánh nắng chói chang đang chia thẳng vào bản mặt của Triệu Tôn. Hôm nay anh mặc đồ thường, với mái tóc vuốt keo đằng hoàng chỉnh chu, và đôi giày bóng loáng đến độ có thể soi gương. Anh cầm 1 bó hoa lấp lánh lung linh đính đầy hạt xoàn kim cương, đó là 1 bó hồng rực rỡ. “Đẹp...đẹp quá, lãng tử quá, hạnh phúc quá!” Dương Tịnh xúc động không kiềm được, nhưng thực chất ánh mắt của cô là nhìn vào đóa hồng đầy màu sắc cám dỗ của tiền. Nhưng rồi cái khuôn mặt ngu ngơ của cô đứng phỗng ra trước cảnh tượng này khiến anh hét lên từ dưới nhà:

- Con nhỏ bún thiêu kia! Lết xuống giường ngay cho tôi! - anh gào lên.

“Ồ...đẹp thì đẹp thật nhưng cái mồm thì y như cái đồ chà bồn cầu vậy, thằng cha bánh bèo!” cô nghe xong môi trề ra, và lắc đầu qua lại:

- Hôm nay tôi có hẹn với anh à? Làm gì tới nhà tôi chực cửa vậy? Hay là bị tôi quyến rũ đến chết rồi?

Anh chàng kia đáp thẳng lơ với đôi mắt dị hợm:

- Tôi tới viếng cái chuồng của cô là để rước cô đẩy con nhỏ kia. - cái miệng vẫn không thể thơm hơn. - Không có thời gian đôi co đâu, mau thay đồ và làm theo những gì tôi bảo ngày hôm nay đi.

Lần đầu tiên thấy anh “nhịn” theo kiểu rất đặc trưng như vậy, cô thấy cũng hơi ngạc nhiên, và rồi cười khinh đáp lại tấm chân “tình” của anh:

- Thế thì cúi xuống nói: “Làm ơn” vào câu nói xem nào. Có thể tôi sẽ suy nghĩ lại đó, tên bánh bèo.

Anh nhăn nhó muốn chửi đồng kinh khủng. Nhưng rồi vì sợ ông nội ở nhà mà biết được vụ này sẽ cạo đầu anh không còn 1 cọng tóc. Có khi tổng anh bay ngược về thiên đường luôn. Nhấn nhục 1 hồi lâu. Anh quỳ 1 chân xuống, ngược mặt lên, và chìa tay hỏi:

- Làm ơn.. đi theo tôi... - trong câu nói rất nhấn nhục.

- Tốt! Tốt! Tôi đi theo. - Dương Tịnh được 1 phen hơn hở cười tét miệng.

- ...con nhỏ bún thiêu. - anh nói hết câu, đứng dậy, phủi quần áo.

Cuối cùng mèo vẫn hoàn mèo...có nói thế nào, có đòi thế nào thì cô cũng không bao giờ nhận được câu nói ngọt ngào từ cái miệng ác tà của anh đâu, mà dù có thì chắc chắn nó chứa đầy hàm ý đen tối mưu mô xảo quyệt lừa dối thánh giác, thị giác.

Cô mặt nhăn như khi ăn ớt, phải chăng anh ta tồn tại trên đời là để mọc cái nhọt trên mông của cô?

“Mình ước gì cuộc đời mình không xuất hiện 1 tên lầy như thế này.” cô gãi đầu, te te ra khỏi giường, chọn những bộ đồ thật hoành tráng vào. Anh đứng ở dưới sân...đợi.

- Này! Bao lâu nữa thế!? - anh hét lên khi đồng hồ đã chạy qua 15 phút.

- Đứng chút nữa thì anh chết à? Thưa quý ông? - cô gào lên đáp lại, nhấn mạnh về sau.

Anh tức giận nhin nhục.

“n phút” đã trôi qua

- Cô ngủ trên đó luôn rồi à!! - anh lại gào lên đợt 2.

- Im đi đồ đàn ông lắm mồm!! - cô quăng ngay dây thừng từ ban công tầng thượng.

...“Cô ta định làm gì?” anh toát mồ hôi khi cọng dây thừng đáp đúng chỗ anh đứng, và cô không nói gì, chỉ im re đứng từ ban công, với bộ đầm trắng và trang điểm diêm dúa với bộ tóc xoắn như mới bị giật điện xong, xém xiu nữa những đàn chim trú đông tưởng đó là cái tổ ấm áp di động cho nó đáp :)))

Cô trèo từ từ xuống, anh gào lên, túm lấy phần váy cô đang tung bay giữa gió tránh những con mắt biến thái đang nhìn chằm chằm.

- Cô nghĩ cái gì vậy hả!? - anh túm váy cô lại, hét lên.

- Oái, dừng! Tôi..sẽ té!!

Trượt chân 1 cái soạt, cô nàng đáp xuống đất mẹ ngon ơ. Nhưng mà...nó êm, mềm, và ấm tựa hồ nằm trên 1 đồng cỏ. Cô với khuôn mặt toát mồ hôi, đáp thẳng lơ:

- Êm mềm với rộng ghê.

- Ồ, giỏi ghê hén, không có tôi chắc giờ được đoàn tụ với vong hồn nghĩa địa rồi đó con nhỏ kia. Nghĩ sao tầng 3 mà cô lại đáp thẳng cái thân mập như heo cô lên người tôi hả con ngu kia? - anh gân xanh gân đỏ thì thâm đau điếng.

- Nên cảm ơn tôi đi, vì tôi làm cách như vậy rất nhanh chóng đó. - cô vẫn còn nằm bẹp lên người anh.

- Nhanh chóng chiều trời thì có. Nhắc cái hông heo của cô ra khỏi tôi ngay! - anh vẫn còn sức mồm mồm được.

Cô nhồm người dậy, anh dụi mắt đứng dậy thì cảnh tượng vô cùng thú vị hiện lên trong mắt anh: Quả đầu bù xù, khuôn mặt lem luốc, và với đầm trắng.

- Ban đêm mà cô vác cái mặt này đi chắc hút nhiều lắm. - anh gật gù.

- Hút gì? - cô bơ ngơ.

- Ma ấy, nhìn cô nó cứ nhầm là đồng bọn. - anh vẫn gật gù.

‘, ’

Cô đơ khoảng 2 3 giây gì đó, rồi đáp lại:

- Vậy cũng có 1 tên gốc chịu đứng đợi 1 con ma dưới nhà suốt 1 tiếng cũng hay lắm rồi. Xem ra con ma này còn có giá hơn thằng ấy.

Rồi cô đứng dậy, phúi phúi quần áo và bước đi.

.

.

.

“....Không biết nói sao, nhưng miệng lưỡi con nhỏ này còn hơn là dao nữa...” Triệu Tôn cứng họng.

Hẹn hò của đời họ...y như chó với mèo...

4. Chương 4

- Sao mớ hoa này làm tôi chói mắt thế? Vứt đi, mua cho tôi dây chuyền bằng kim cương! - Dương Tịnh nói.

- Nước miếng của cô làm nhơ bó bông bây giờ, con bún thiêu. Vả lại mua dây chuyền thì tôi sẵn sàng, nhưng nếu cần 1 cọng dây xích cổ thì cũng đâu cần tới mức gần cả mớ hột xoàn vào đó chứ. - Triệu Tôn ngáp.

...“Cái thằng cha này...” Dương Tịnh đứng họng, cả 2 đang cùng đi trên con đường tấp nập. Xe riêng đã đậu bãi đỗ xe, cô và anh bước trên con đường láng bóng...nướm nướp người quá đường, kẻ nói người cười. Triệu Tôn đi trước, cô lần bước theo sau.

- Chúng ta đi đâu vậy? - Dương Tịnh nhìn xung quanh.

- Mua đồ cho cô. - Triệu Tôn dừng lại tại 1 tòa nhà to lớn...à không...nó thật sự rất to.

Đó là khu thời trang xa hoa nhất của giới quý tộc, với những cửa kính to, những món hàng đắt giá phơi bày trước con mắt các cô gái, và những chậu hoa nhỏ treo lủng lẳng cùng các bảo vệ ở ngoài.

Dương Tịnh lé mắt nhìn.

- Vào thôi. - anh thông thoáng bước vào như chưa có gì xảy ra.

“...Có lẽ ví tiền bù cho cái miệng thúi héo của thằng chả!” Dương Tịnh đi vào rất thận trọng. Bên trong trải thảm đỏ, đèn lấp lánh lung linh như muốn nhét hết vào mắt người nhìn ánh sáng của nó và với những bộ đồ đáng yêu, những đôi boots cao...cùng với không khí phà phà của máy lạnh...

- A...dễ chịu quá. - cô ngồi trên ghế sofa tận hưởng.

- Giúp tôi dọn sạch cái mớ bông bong kia đi. - anh nói chuyện với quản lý, trở trở vào cô.

- Vâng, mời ngài ngồi, chỉ chốc thôi. - cô gái quản lý cười nham hiểm.

Và 2 tên vệ sĩ lôi cô vào trong phòng thay đồ, hình như không giống vệ sĩ cho lắm....biến thái chẳng...à không, là mấy thằng cha cuồng make up mà quản lý đã thuê.

Triệu Tôn ngồi vắt chân, uống nước rất ngon lành, mắt cắm vào tờ báo trên tay.

Và...ngay sau đó...

Trong phòng thay đồ vang lên những tiếng gào thét đáng sợ, đến nỗi anh muốn chết nghẹt vì nước, may mà có quản lý giúp anh bớt sặc sụa, khéo anh đã chầu trời vì tiếng thét ấy.

“Mình mong là họ vẫn ổn...” anh nghĩ tới cái hoàn cảnh cô bị tra tấn...à không...là tra tấn người ta...

- Giám đốc Dĩ, đó là cô gái mà ông ngài bắt ngài phải cưới à...? - cô quản lý cười.

- Ủ...khá là phiền. - anh lắc nhẹ cái ly thủy tinh, đưa con mắt sắc sảo thoáng qua.

- Nói ai phiền vậy thằng cha chết bầm kia? - Dương Tịnh thì thầm kể bên từ lúc nào không hay.

- Cha mẹ ơi! Cô chui từ cái xó nào ra vậy!/? - anh hoảng hồn, nhảy dựng ra sau.

Nhưng rồi có lẽ anh nên cảm ơn vì “cái xó” ấy đã mang đến cho anh 1 cô bé đáng yêu đang đứng chống nạnh trước mặt, đầm hoa rực rỡ, cùng với mái tóc óng ả, bờ môi quyến rũ ấy cười man dại...:

- Chết mê tôi rồi à?

- Có mà chết sớm chứ chết mê nổi gì...làm ơn sau này có ra ngoài cũng giả làm sao cho giống trong mấy bộ phim Hàn quốc, ra từ từ như thiếu nữ thôi...cô cứ như quý ấy...

- Thế tôi phải đi ra từ từ để anh trở con mắt ra nhìn à? - Dương Tịnh hất tóc. - Tôi chỉ sợ nổi con mắt anh sẽ rớt bẹp dưới gót giày tôi.

- Lúc đó tôi sẽ vui mừng vì mình bị mù để không thấy cái mặt xấu xí của cô thêm lần nào trong cuộc đời này nữa. - Triệu Tôn đưa thẻ tín dụng.

“Cái thằng cha này...” Dương Tịnh lại nhận hóa đơn, thì cái người nói “trở con mắt ra nhìn” ấy lại là cô, số tiền mà anh chi trả cho cả người cô trong vòng 5 phút là bằng tổng số lương trong vòng 12 tháng của mẹ cô...

- Lột, lột ra! Mắc quá! - cô gào lên.

- Yên đó đi. - anh nhìn tờ hóa đơn - ...Có nhiều đây thôi à? Còn rẻ thế...để tôi lấy cho cô thêm sợi dây nạm kim cương nhé?

- Không!!! Tôi đùa thôi! - cô gào lên đợt 2 - Anh bị điên à!

- Tôi làm thế vì cô cả thôi, không thấy ai cũng cười cái bộ dạng lúc này của cô à? - anh nắm tay cô ra khỏi đó.

- Tôi sẽ trả lại tiền cho anh! - cô móc ví ra.

- Có đào mồ mả nhà cô lên cũng không có tiền trả hết cho tôi đâu. - anh cốc đầu - Đi ăn nào.

Bước chân nhỏ nhẩn lại lang thang trên con đường dài.

Tim Dương Tịnh như kéo đàn guita, đỏ mặt, và đôi mắt nhìn anh tỏa sáng long lanh hơn bao giờ hết. “Tại sao lại là mình chứ?” cô thoáng nghĩ. Nếu xét về mặt giao tiếp, anh kém, nhưng khi giao dịch giữa đối tác, anh lại là 1 người tuấn tú.

- Nếu không phải là tôi...là 1 cô gái khác...thì sẽ ra sao...? - cô cúi mặt xuống đất, chân dừng lại - Nếu là cô gái hiền dịu, dễ thương hơn tôi, chắc sẽ hợp với anh hơn.

Anh quay đầu lại khi thấy chân cô không còn di chuyển, anh nghe thấy câu nói đó, nhưng không trả lời. Buông tay cô ra. Anh đi 1 mình đến chỗ khác, cô còn bơ vơ đó. Vẫn đứng im đó. Cô không thể cử động. Anh đã không dẫn cô tiếp tục đi, có lẽ cũng vì câu nói lúc này, anh và cô chưa là gì của nhau. Cô nói vậy chẳng khác gì cô đang nói cho anh biết, họ đã quá thân rồi. Và anh ghét như vậy.

“Bộp” 1 giọt nước rơi xuống đất, trúng mũi giày của cô. Nó làm cô không thể ngẩng đầu lên. Và rồi mọi người xung quanh bắt đầu di chuyển đều hơn, họ chạy đi trú. Khi cơn mưa đổ nhẹ xuống, mái tóc cô ướt đầm...cô không khóc được, cô bây giờ trống rỗng. “Trả lời tôi đi, Triệu Tôn...?” cô mím môi nhìn xuống đất, những giọt mưa vẫn rơi trên đầu cô.

- Này! Coi chừng! - vòng tay rắn chắc ôm ngang hông cô, xoay người cô lại và ôm cô vào lòng.

“Rào!” xe chạy ngang, 1 đồng nước dơ từ dưới lòng đường tạt lên bờ. Triệu Tôn ôm Dương Tịnh, anh dùng ô đỡ nước bắn vào người cô.

- Đi kiểu gì mà không quan tâm để ý người đi đường! Thật quá quắt! - anh lầm bầm.

Cô được anh ôm trọn vào lòng, ngây người như búp bê bị hỏng, im re. Mùi hương của anh đủ làm cô say mê, cô đứng im, lúc té từ phòng xuống đất, cô biết bờ vai anh rất chắc, cả người anh bây giờ còn chắc nịch hơn lúc đó. Anh nắm 2 vai cô, sờ trán cô:

- Đúng là bị bệnh thật rồi! Nóng quá chừng! - anh kéo cô vào mái hiên trú gần đó, véo má cô - Mưa thì không lo trú, đứng ngoài cho bị cảm, về nhà!

- Nhưng... - cô dật dờ ngã lên ngã xuống.

- Cái con nhỏ này! Hừm, lên lưng, tôi công cô tới bãi đậu xe. - anh khom người xuống đợi cô leo lên.

Có lẽ vì cơ thể nóng ran, nên cô cũng không còn sức mà từ chối, cô để anh công ra bãi đậu xe dưới trời mưa tầm tã. Mái tóc rũ nước cô tong tong rơi trên vai anh. Hơi thở đều đều như buồn ngủ và cánh tay nhỏ nhắn quàng lấy vai anh. Anh thở dài. Đến bãi đậu, anh cho cô uống ít thuốc anh mua lúc nãy rồi anh “nhét” cô vào trong xe theo cách êm dịu nhất mà có thể làm. Rồi vào trong xe, anh phải luôn nhìn kính chiếu hậu ra sau xe, xem cô có lật lên lật xuống không, khéo đang lái thì cô được 1 màn hôn gầm xe hoành tráng lệ. Cuối cùng anh dùng băng keo cột tay chân dính chặt xuống băng ghế cô yên trên ghế sau, không để cô lắc lư hay cử động, sau đó mới dám ngồi ghế đầu.

Lát sau...

- A lô, Can Tuấn nghe ạ. Cậu chủ cần gì?

- Anh đến đây ngay, tôi cần 1 tài xế gấp, cho thời gian 3 phút. - xong anh tắt máy ngay tắp lự.

Quyết định cuối cùng là gọi tài xế đến. Đúng 3 phút, có người tới thật, anh ta lập tức ngồi ghế vô lăng. Thấy mở băng keo dính đặc nghệt trên hộp đựng thuốc lá, Can Tuấn - tức anh chàng lúc nãy - hỏi:

- Sao lại có nhiều băng keo thế ạ?

- Lấy dấu vân tay, đề phòng trộm cắp. - Triệu Tôn ngồi băng ghế phía sau, trả lời ngay.

“Trộm tàn thuốc lá à?” Can Tuấn thấy vậy nhưng không dám hỏi nhiều, liền cho xe lăn bánh.

“Cô may mắn lắm nhé con nhỏ kia, được ngủ trên đùi dát vàng dát ngọc của Triệu Tôn tôi đây là ước mơ bao đời của các cô gái đó. Tới khi tỉnh dậy, tôi kể lại chắc cô sẽ chết vì hạnh phúc khi tôi cho cô nằm trên đùi của tôi ngủ. Nên đời đời khắc cốt ghi tâm vinh dự này đi, truyền lại cho hậu thế cũng được.” Anh vừa cười khùng khục vừa nghĩ. Lúc này Dương Tịnh đã say ngủ trên đùi của Triệu Tôn, thở đều đều, cô nhỏ con như chú thỏ. Lúc này, anh mới nhìn kỹ được khuôn mặt của cô, thật gần. Anh không ngờ lúc ngủ cô lại trông thanh tao và hiền dịu đến thế. Anh thích mái tóc ngang vai của cô, có nhìn bao lần cũng thấy đẹp, nó làm khuôn mặt của cô càng thanh tú. Đôi lông mi dài của cô khẽ mấp máy, anh tưởng cô dậy, nhưng không, đôi mắt cô vẫn nhắm tịt, cô chỉ liếm đôi môi nhỏ nhẹ rồi thở đều trên cái đùi của anh.

Anh thật sự bị quyến rũ với cái hành động đó. Anh nắm đan bàn tay to lớn của anh vào những ngón tay mềm mại của cô.

- Dương Tịnh... - anh gọi khẽ tên cô

“Nếu đó là 1 cô gái khác, chắc chắn tôi sẽ cho người bao vây toàn bộ cái đất nước này, trốn ở xó nào cũng được, nhưng tôi nhất định...chỉ tìm duy nhất em, chỉ yêu 1 mình em thôi, tôi thề.”

5. Chương 5

Cơn mưa vẫn tầm tã, chảy trên những tia nắng, mang lại cảm giác ấm áp cho người nhìn. Nó bay lượn trên những phiến lá nhỏ nhỏ, nó đủ ướt để người ta thấy lạnh. Và cả những con đường, cũng đang tận hưởng cơn mưa này như 1 món quà thú vị mà Thượng đế ban tặng.

“Cám ơn Thượng đế cũng cho con cái của nợ này...” Triệu Tôn nhăn nhó nhìn xa ra ngoài cửa sổ, đôi mắt anh nheo lại, biểu rõ sự buồn bực. Nãy giờ mưa lớn, kẹt đường, xe cộ lại quá tấp nập. Anh tự mình lái từ nhà đến khu trung tâm có 1 tiếng, vậy mà lúc quay về lại kéo dài 3 tiếng đồng hồ. Đau như cả bắp đùi mà

Dương Tịnh vẫn chưa dậy, nếu cô dựa vào vai thì tốt quá, anh sẽ không phải đau đến mức cả tứ chi cũng muốn tê liệt như thế này.

- Cậu chủ, đường kẹt quá, hay đưa Ngô tiểu thư vào khách sạn gần nhất được không ạ? - Can Tuấn lúc này mới lên tiếng.

- Cứ làm vậy đi. - anh cảm rằm nhẵn như khi ăn ớt.

Chợt có sự động dậy trên đùi mình, hình như anh bật điều hòa sau xe lạnh quá làm cô gái bé nhỏ sắp thức giấc, anh liền cởi khoác ngoài đắp lên cho cô. Anh cũng tắt hẳn điều hòa. Thấy tóc cô còn ướt, anh không biết dùng gì để lau, nên rút khăn tay lau nhẹ lên những giọt nước sắp tuôn xuống mặt cô. Khuôn mặt cô xoay vào người anh, chứ không quay ra ngoài nên anh có thể nhìn rất rõ. Chợt anh định rút tay ra khỏi tay cô, nhưng không được, dù ngủ, cô vẫn nắm rất chặt, cô không buông.

Anh nóng ran mặt. Dù miệng lưỡi tàn bạo thế thôi, nhưng xét ra cô cũng rất dễ thương và có khía cạnh nào đó yếu đuối.

Anh véo nhẹ má cô, cười hiền.

- Có thôi làm anh thích em được không, cô gái?

*****

Quả thực anh đã rất mệt mỗi khi đưa cô ra ngoài lần thứ 2, vì anh phải cố gắng kéo cả người cô ra khỏi. Cô thì ngủ say như chết vì tác dụng phụ của thuốc cảm. Anh cùng Can Tuấn bày trăm mưu ngàn kế kéo cô ra khỏi xe mà không làm cô bị hồng bất kỳ chỗ nào.

Cuối cùng, vì cái tính thích chiếm hữu quá cao, anh bắt Can Tuấn dạt xa. Để 1 mình anh bế cô. Vì anh không muốn bất kỳ thằng đàn ông nào chạm tay vào cô.

Và rồi khi anh bước vào khách sạn, mọi người đã xem anh là trung tâm vũ trụ như anh mong muốn. Cả cô tiếp tân cũng không nhịn được trước cái dáng vẻ khổ sở của anh cùng với cô gái bé trên tay đang ngủ ngon lành. Đầu tóc anh rối bù như cái đầu ban sáng của cô, còn bộ thường phục đất tiền, xin lỗi, giờ nó cũng ngang ngửa giẻ rách.

- Phòng 1 người rộng nhất, sang nhất cho tôi, chốc nữa tôi sẽ trả phòng. - anh thở không ra hơi.

- Vâng, phòng 309, tầng 6, chìa khóa đây ạ. - cô tiếp tân cười.

- Thẻ tín dụng đây. - anh quảng lên bàn tiếp tân, bỏ đi cùng cô gái còn say sưa ngủ.

Anh bước vào thang máy với biết bao nhiêu con mắt nhìn, với những cái miệng bàn tán, danh dự của anh giờ không biết vứt quách chỗ nào rồi. Anh im re trước những lời xì xào to nhỏ. Rồi tiếp tục bế cô gái bé nhỏ tới cái phòng mong muốn.

Cái nắm đấm cửa dài, sau khi dứt chìa khóa vào, mã xác nhận mở. Anh bước vào căn phòng cực kỳ tiện nghi. Cái giường rộng với tấm trải màu trắng, cái bàn gỗ trang trí diêm dúa cùng với bộ ghế sofa nho nhỏ. Mà có lẽ thoáng hơn, là căn phòng này được lắp cửa kính rộng đến nỗi cùng với chiều cao lý tưởng này, anh thấy 1 phần xa hoa của thành phố nô nức mưa.

Anh đặt cô lên giường, Can Tuấn đi theo, anh bảo anh ta về lấy giúp anh bộ vest đen, anh sắp phải đi họp, sẵn tiện mua cho anh cháo và thuốc đem vào. Các khách sạn thế này, anh biết không phục vụ những món đó.

- Nếu có thể thì tôi đã tự đi rồi, nhưng cuộc họp sẽ bắt đầu trong vòng 1 tiếng nữa. Nhanh lên.

- Vâng! - Can Tuấn vội vã làm ngay.

Trước hết, anh vẫn để cô trên giường, dùng máy sấy để làm khô tóc cô. Và rồi đặt cô nằm ngay ngắn, đắp chăn cho cô lên tới cổ, may mà lúc này mưa không to, không làm ướt đồ của cô. “Thật may, có lẽ không cần phải thay đồ cho Dương Tịnh.” anh chợt tiếc nuối sau cái suy nghĩ ấy...

“Khoan!!! Mình tiếc nuối vì cái gì!?” anh đập đầu liên tục vào tường, đập tắt ngay cái khởi nghĩa đen tối sắp bùng nổ của anh.

Nhưng nghĩ lại...anh thấy kì kì, nếu anh không xem thì sau này lỡ không thành đôi lại hóa ngu, cần gì mà đợi tới lúc đó? Bây giờ xem cũng chưa muộn mà.

Ánh mắt dâm tà tự bật chiếu thẳng lên người cô gái nhỏ bé Dương Tịnh.

Triệu Tôn nuốt nước bọt.

Chợt bàn tay anh vô thức đặt lên trán cô, dần dần lặn mò xuống đôi môi bé nhỏ của cô.

Những ngón tay thô ráp của anh không thể cưỡng lại điều anh đang làm...rất cuộc anh muốn gì ở cô? Sao mà khao khát lại lớn quá? Môi mềm, nhỏ nhỏ thế này. Muốn hôn 1 cái rồi gặm tới khi nào a. Cổ trắng thế này, muốn cắn cho tới khi đỏ ửng lên hết mới thôi. Cả mái tóc này và đôi tai này...

- Ừm... - giọng cô khe khẽ thều thào...

Anh tưởng cô thức dậy, nhưng không, cô vẫn còn ngủ, trông rất dễ thương...và cô hình như nóng, đập chặn ra khỏi người.

Cái đầm anh mua cho cô, nó phản chủ, cùng cái chặn chúng nó tung lên. Những gì cần che thì che, nhưng hẳn là không thể nào che hết được cái đùi trắng nõn nà của cô, nó hút lấy đôi mắt của anh...anh không thể bình tĩnh...

- Ừm... - cô lại trở mình về phía anh, càng để chiếc váy lộ ra khoảng đùi trắng trước mặt anh, và dây của chiếc đầm cũng xoắn sang 1 bên, lộ cả đôi vai quyến rũ. Bờ má hồng hồng cùng sánh vai với hơi thở dịu dịu phả vào tay anh...

“Không...không được nảy sinh dâm tà, báo ứng báo ứng tội lỗi tội lỗi! Thằng nhỏ đừng có đứng lên!” anh rũ bỏ hồng trần, chính thức đấu tranh với tà dâm đang bào mòn lý trí anh...

Anh nhắc cái chặn ấm choàng lên người cô, nhất quyết không động vào cô.

“Dừng chút chắc không sao?” anh nuốt nước bọt, cái lý trí này xách quần chạy đi đâu khi tà dâm nổi loạn.

- Ừm...Triệu...Tôn... - cô khe khẽ mở mắt, giọng lơ lơ gọi tên anh khi thấy ánh mặt trời còn sáng.

...“Thịch” tim anh chính thức đập mạnh, lý trí xách quần trở về, dâm tà được dẹp loạn...

- Lạnh...Um - cô thì thào, rồi đôi mắt dần được đánh thức, mở ra.

- Không sao, nằm ngủ đi. - anh xoa xoa đầu cô, kéo chăn đắp cho cô kín tới mũi.

- Anh không đi làm...sao? - cô thì thầm.

Chợt anh nghĩ tới buổi họp, giờ lái xe tới chắc cũng sắp bắt đầu. Can Tuấn đi lâu, nhắm chắc kẹt xe quá nên không đi nhanh được. Mà anh cũng không muốn để cô 1 mình nằm liệt ở đây...

- Không sao...anh cứ đi đi. - cô hiểu được tâm tư trong mắt anh, đẩy anh đi.

- ... - anh chần chừ, vì cô còn rất yếu - ...Cô thực sự sẽ ổn?

- Ừ, tôi cảm thấy đỡ hơn chút rồi. Anh đi đi. - cô thì thào, thân thể như rã ra thành từng mảnh, mệt mỏi đau nhức.

Cuối cùng anh không cãi được, nên đành ngậm ngùi bước ra khỏi phòng, không quên dặn trước khi đóng cửa:

- Tôi sẽ trở lại sớm, từ giờ cho tới chiều tối, cô không được xuống giường. Tôi sẽ nhờ bác sĩ Thủy An tới xem bệnh tình của cô. Nhớ đấy!

- Anh không phải cha tôi đâu mà lại... - cô nhếch mép cười, tự dưng trong lòng có chút gì đó vui vui.

- Không phải cũng được, nhưng cô phải nghe lời tôi. Cô mà lết xuống giường thì chết với tôi. - anh ra sức đe dọa, sợ cô không nghe.

- Hi...tên ngốc, đi mau đi...anh nán lại kéo trễ đấy. - cô cố dùng thời gian chống trả anh.

- Nhớ đấy! Ăn uống cho hết những gì Can Tuấn mang tới, tôi sẽ gọi Thủy An, cô nhớ không được nhấc chân chạm đất, 1 lần cũng không được! Rõ chưa? - anh vẫn nán lại, căn dặn như bà mẹ với con nhỏ.

- Rồi rồi...tôi nghe tôi nghe, đi lẹ đi. - cô nhìn anh, phẩy tay đuổi đi.

Tranh cãi 1 hồi anh mới bỏ đi, không quên nhắc đi nhắc lại việc cô phải ăn uống đầy đủ, cô chỉ là bị cảm lạnh, có phải bị gì nguy hiểm quá đâu...

Cô dựa lưng vào thành giường, lót 1 cái gối cho mình. Cô muốn xuống giường nhưng nhức đầu và khó chịu quá. Mà trái tim cô, có vẻ, rất ấm áp dễ chịu khiến cô cảm thấy hạnh phúc. Dù rất muốn xóa nhòa cảm xúc này, nhưng, có vẻ không thể.

"Cạch" cửa phòng mở ra, Can Tuấn cùng với cháo và thuốc tới. Nhìn anh chàng, cô mỉm cười:

- Anh ta lại quá quắt sai anh à? - cô nhếch miệng mắng xéo.

- Không đâu tiểu thư...à, đây là chút đồ ăn mà cậu chủ bảo tôi mang tới cho cô... - Can Tuấn đặt lên bàn, mỉm cười - Cậu chủ với tiểu thư tiến triển như thế nào rồi ạ?

- Hả!? - cô đang bệnh cũng phải giật mình.

- Vậy là không có chuyện gì xảy ra sao ạ? - Can Tuấn nhúu đôi lông mày nhìn cô.

- Ừm... - cô gật đầu khe khẽ.

- Oài, chán quá! Cậu chủ cũng là nam nhân mà sao yếu kém thế kia chứ!? - Tuấn ta miệng không chịu được, ngứa ngứa thốt lên.

- Này, tôi sẽ báo lại Thiếu gia chuyện này đây, Can Tuấn. - có giọng khác chen vào.

*****

Can Tuấn ngửa mặt nhìn ra ngoài cửa, khuôn mặt toát lên vẻ cực kỳ kích động, rồi khóe miệng nhếch lên. Dương Tịnh nằm trên giường, mắt cũng đăm đăm nhìn. Đó là cô gái xinh đẹp, tóc dài, đen nhánh và bóng bệ, hết đám mây lơ lửng, ngũ quan cực kỳ đáng yêu, cô mặc chiếc đầm bó ngắn tới nửa bắp đùi, đôi chân dài lướt vào phòng. Can Tuấn khe khẽ mỉm cười, chặn đường Thủy An.

- Dạt ra được không, Can Tuấn? Anh đang ngăn đường tôi đây.

- Không. - Can Tuấn lý lợm ngồi 1 cục tại đó, nhất định không chịu nhấc đít đi - An An, chừng nào em chưa hôn tôi, tôi sẽ không đi.

- Bắn mặt dày vừa thôi, khéo tôi tiêm 1 mũi cho anh châu trời. - cô rút từ bộ dụng cụ y tế ra 1 mũi tiêm nhọn hoắt.

- Không sao, miễn là em chịu hôn anh, thì sao anh cũng chịu. - Can Tuấn hờn hờ.

- Nếu không phải Thiếu gia gọi, thì tôi chắc chắn sẽ không bao giờ nhìn cái bắn mặt của anh. Tôi thề. - cô bình tĩnh đáp, ngồi cạnh giường Dương Tịnh - Ngô tiểu thư, tôi là Thủy An, tôi được Thiếu gia phái tới. Để tôi xem xét bệnh tình cho cô.

- Này! - Can Tuấn định chen ngang.

Nhưng đôi mắt tức giận phát ra ám khí khiến anh không thốt ra thêm từ nào được nữa. Thủy An quay đầu nhìn Dương Tịnh. Bên ngoài rất bình thường chuẩn đoán bệnh, bên trong lại tự hỏi "Đó là cô gái mà Thiếu gia bị buộc phải cưới? Thật dễ thương..."

- Ngô tiểu thư, cô sốt khá cao, nhưng không sao, tôi sẽ chăm sóc cho cô. - Thủy An đỡ người Dương Tịnh từ từ ngã xuống giường.

- Tôi có thể khỏe...sau khi cơn mưa này...tạnh không? - Dương Tịnh thì thào, khuôn mặt vì bệnh đỏ tái rồi chuyển sang xanh.

- Được, tôi sẽ giúp cô khỏe ngay, ngủ đi. - Thủy An vỗ về.

- ...Cám...ơn... - cuối cùng bị tiêm cho 1 mũi thuốc, cô nàng ngay lập tức lăn quay ra ngủ.

- Trách nhiệm của 1 bác sĩ thôi, thừa tiểu thư. - Thủy An vỗ về giấc ngủ của cô.

*****

“Xong, khoảng 4-5 tiếng nữa sẽ dậy.” cô nhìn ra ngoài cửa, mưa vẫn còn, còn trên cửa kính, còn lả phả.

- An An. - giọng trầm trầm vang lên, bàn tay to bắt lấy tay Thủy An, Can Tuấn tiếp tục mỉm cười - Anh có thể nói chuyện với em 1 chút, được không?

- Tại sao? - Thủy An nhăn mặt trả lời, tựa như đang khó chịu - Xong việc rồi thì tôi về đây.

- An An... - Can Tuấn cầm tay, mỉm cười - Chỉ chút thôi, cho anh giải thích, có được không?

Cô hất tay anh ra, lẳng lặng bước đi, và không quay đầu, bảo:

- “Nếu trên thế giới này, cuộc sống cái gì cũng giải thích được, thì chắc chắn hận thù sẽ không bao giờ được sinh ra.” Anh là người dạy tôi câu đó mà nhỉ?

- An An... - Can Tuấn vẫn cố chạy theo cô tới cửa.

- Can Tuấn, tôi nói với anh, cuộc sống này không có gì là không thể đúng không? Giờ tôi phải nghỉ lại rồi, thật tệ, không có gì đẹp cả.

Cô nở nụ cười đầm đìa đóng cửa lại. Can Tuấn không thể giữ chân cô, càng yên lặng đứng nhìn người con gái xinh đẹp ấy bước khỏi vòng tay mình, càng đau đớn, càng giày vò dữ dội.

Anh nhìn Dương Tịnh trên giường, đang say giấc nồng, linh mệnh của Cậu chủ, chăm sóc cô hoàn toàn chu đáo, không thể vì chút việc riêng mà lại quên đi mệnh lệnh của Cậu chủ.

- An An, anh xin lỗi...

*****

Năm tiếng đồng hồ chạy đua...

- Alo, tôi nghe đây. Ừ, công việc còn lại giao cho anh! Tôi đã giải quyết xong cuộc họp rồi. Sao? Còn vấn đề bên LBM à? Để đó tôi sẽ xử lý. Được rồi, làm việc tiếp đi.

Triệu Tôn bận tới mất tới mũi. Nào là sắp xếp cuộc hẹn hò nên phải dời cuộc họp quan trọng lại, tới xế trưa thì lao đầu vào họp xuyên suốt, lại nhảy vào bàn làm việc sắp xếp tiến trình và bản thảo các giấy tờ cho tới xế chiều, rồi bận phải nghe ý kiến của các cổ đông. Thư ký đi đi ra ra phòng làm việc cũng có dấu hiệu uể oải cả người. Ngày nghỉ nhưng công ty nhiều việc hơn cả ngày thường.

Tuy vậy, anh vẫn quan tâm tới bệnh tình của cô, cứ năm mười phút gọi Can Tuấn 1 lần để thăm hỏi tình hình.

Lúc này, anh mới được về, sau khi giải quyết hết tất cả mọi thứ, anh vội vã lên xe lái tới khách sạn, không để giây phút nào nghỉ ngơi.

*****

Cô tỉnh dậy đã lâu, đang ngồi ăn cháo trắng trước khi uống thuốc, mặc dù đã thấy khỏe hơn nhưng Can Tuấn vẫn bắt cô uống thuốc kĩ, về điểm này không khác Triệu Tôn là mấy, quả thực chủ nào tốt vậy.

Cô ung dung nhìn ra ngoài cửa kính thênh thang, mái tóc ngắn đã khô, cô thấy mưa đã tạnh, nắng chiều hắt lên mặt đất, hắt lên những tòa nhà, điểm tô cả bầu trời cực kỳ đẹp.

- Dương Tịnh! - tiếng gọi Triệu Tôn vang ngoài cửa.

Anh mồ hôi ướt đầm, bộ vest chưa kịp thay bằng đồ thường, mái tóc rối tinh rối bù, đủ hiểu anh đã cật lực chạy tới xem cô như thế nào. Can Tuấn biết điều, lui ra ngoài, và đương nhiên đóng cửa phòng lại.

- Triệu Tôn... - Dương Tịnh có chút thương với bộ dạng của anh hiện tại, nhưng cô không thể thốt ra lời nào tốt đẹp hơn - Anh trông thảm hại quá nhỉ?

- Cô nghĩ 1 CEO như tôi để tâm tới lời nói không đáng đồng xu của cô à? - anh nhếch mồm phì ra 1 câu.

- Ồ, tôi nghĩ 1 CEO như anh đội bụi đội nắng tới khách sạn thăm 1 cô gái thốt ra câu nói “không đáng đồng xu” như tôi cũng thật thảm hại đại bại. - cô không nhin nhục xéo lại.

- ...Cái con nhỏ này....tôi chỉ tiện đường tạt ngang thôi, chốc nữa tôi sẽ phải gặp khách hàng. - anh vờ đem lý lẽ biện luận.

“Cái bộ dạng này mà gặp khách hàng, anh nghĩ tôi ngu chắc?” Dương Tịnh muốn nhếch mồm thở ra câu tiếp theo, nhưng nghĩ như vậy, cô chẳng thể nào bình yên mà nói chuyện như 2 người bình thường được.

- Được, thế thì đi gặp khách hàng của anh đi. Nếu con gái thì cũng tốt đấy, mau chóng tán tỉnh rồi lấy luôn đi. - cô không hiểu tại sao cảm xúc của cô thốt ra câu cuối, hình như cô ghen, vì anh không ở lại lâu thêm 1 chút, lại nói dối biện hộ...cô không thích.

- Tôi sẽ không cưới ai ngoài cô. - anh đáp thẳng lừ.

...Yên lặng đến đáng sợ...

- Ý tôi là nếu tôi lấy người khác ngoài con búp thiêu cộc cằn như cô, ông nội sẽ cạo trọc đầu tôi mất. - anh biết mình nói gì đó sai sai lòng tự kiêu nên chữa lại cho đỡ ngượng.

“...Tại sao mình lại thấy hạnh phúc với cái thể loại người xiên xỏ này chứ?” Dương Tịnh lúc này im lặng ngoài mặt mà lằng lằng bay bổng trong tim, không ngờ 1 phút của Triệu Tôn kéo cô về hiện thực khốc liệt. Cô tức giận ngồi im lặng, lát sau mới mở miệng:

- Không phải thích lắm sao? Nếu đối tác là 1 cô gái vừa đẹp vừa ngoan hiền thì anh đổ là cái chắc! - cô không nhin được ầm Ức hay sao ấy.

Anh im lặng, này giờ chọc thì chọc nhưng tâm trạng rất rất rất hạnh phúc, vì nhìn có lẽ cô đang ghen. Mà anh thì càng ra vẻ thoải thác cô lại càng ghen hơn, nên anh không thể nào ngừng chọc được.

- Dương Tịnh, quả thực lát nữa tôi sẽ đi gặp cô gái đó, cô nghĩ tôi sẽ để người ta thất vọng? - anh đi theo hướng phòng tắm, cởi cúc cổ tay ra.

- ...Đẹp không? - cô nhăn nhó, bĩu môi hỏi 1 câu.

- Trông cũng khá xinh, mặt mũi ưa nhìn, tính cách cũng rất được lòng tôi. - anh mỉm cười chỉnh sửa trang phục.

- ... - cô im lặng, đôi má phồng lên trông hệt 2 cái bánh bao đỏ nhỏ nhắn đáng yêu, có vẻ giờ cô đang ghen - Chờng nào đi?

- Bây giờ, sẵn tiện đưa cô ấy về nhà. - anh đáp gọn lỏn, sau khi tự chỉnh chu trang phục, có phần trông rất đẹp trai.

Cô hừ lạnh, mắt nhìn sang chỗ khác, cả cháo cũng không thèm ăn nữa.

Chợt anh hỏi:

- Sao còn ngồi đây? Uống thuốc đi rồi tôi chở về. - anh nhìn cô với con mắt ngạc nhiên.

- Không, tôi tự đi, anh đi mà gặp người thương đi! - cô gằn giọng, nhảy xuống giường.

Bỗng nhiên ngay khi cô nhảy xuống, anh giang tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, bế lên nhẹ nhàng, mà còn lại là bế công chúa nữa kia, trông rất là lãng mạn.

- Người tôi nói là cô đấy, gốc. - anh thì thầm.

Cô mặt ngơ ngác như con nai vàng.

- Và...tôi đã bảo không được chạm chân xuống đất, muốn chết à? - anh vừa mắng vừa bế cô đi ra khỏi khách sạn - Tuấn, chuẩn bị xe!

- Vâng! - Can Tuấn vội vã chạy đi.

“Tim...tim mình...” cô nghe được tiếng đập đều đều trong lồng ngực rắn chắc của Tôn, mà trái tim không khỏi nhảy bằng lên gào thét điên cuồng, như cảm giác được trân trọng cùng cực, khiến cô si mê, không phản

kháng, không mạnh mẽ, cũng không nhảy vọt mà đỏ mặt như mấy cô gái trong truyện cô đọc, chỉ là cảm giác gần gũi, cảm giác vui mừng, cảm giác điên loạn, và cảm giác dựa dẫm vào anh tăng lên rất nhiều.

Triệu Tôn không hề biểu lộ cảm xúc gì, trong lòng anh chàng này giờ chỉ có bệnh của cô là nhất! Trong anh...cô...cũng là nhất, không cô gái nào quan trọng hơn cô.

Hai đứa ngốc này không hề biết tình cảm của nhau, vẫn đinh ninh đối phương không thích mình, liền im miệng và đơn phương.

- Đây, tôi... - cô định nói gì đó, nhưng anh hiểu ý, bảo:

- Tiền phòng để tôi lo hết, cô cứ nằm nghỉ ngơi, khi nào khỏe thì làm người hầu hạ bổn thiếu trả nợ. - trong câu nói xác xược không thể nào dừng.

- ... - cô không nói được gì.

Cô nhìn xung quanh, bao nhiêu là cô gái đang nhìn anh, bảo anh thật tuyệt vời, bảo cô là con vịt đu bám thiên nga, bảo họ muốn trên vòng tay ấm áp và to lớn của anh.

Cô choàng tay lên 2 vai anh, ngẩng đầu hôn lên má anh 1 cái, khuôn mặt lạnh lùng. Anh được hôn, chân như rụng, 2 mắt mở to lao vào nhìn cô, rồi cô đánh tan sự ngây ngốc của anh, thì thầm ngại ngùng:

- Triệu Tôn, coi như trả 1 phần ơn anh, nụ hôn của tôi không phiền anh chứ?

- Không, không hề... - anh đáp lại.

- Tốt, đi tiếp đi, tôi không muốn ở đây lâu hơn chút nào đâu.

- Ủ, có vẻ cô hơi mệt rồi. - anh bước nhanh chân hơn 1 chút.

Dương Tịnh nhà ta không là kẻ cấp cũng là bà già, cô mỉm cười nhìn những khuôn mặt đang ngu ngơ hoảng hồn trước hành động mật thiết của 2 người, xì xào bàn tán liền bị cắt đứt trước con mắt ghen tức đến phát hỏa của cô, như thể cô không cho phép nói cô như thế với Triệu Tôn, và cũng tuyên bố thẳng thắn trong đôi mắt.

“Anh ấy là người đàn ông của tôi!”

Phát ngôn ngạo nghễ này có thể là của cô lắm...vì nó chắc chắn từ miệng của Dương Tịnh mà trào rồi.

Nhưng cô không biết rằng, ai kia rất hạnh phúc, đầu óc để trên trời, ngoài mặt thì lạnh lùng đưa cô vào xe mà lòng không khỏi lâng lâng niềm vui sướng.

6. Chương 6

“Cạch” Triệu Tôn đưa nàng vào trong xe, vội với tay tắt điều hòa. Dương Tịnh nhắm mắt, lắc đầu không chịu. Anh véo mũi cô, hết 2 người đang yêu nhau, mắng mỏ:

- Cứng đầu, đang bị bệnh còn muốn sang chảnh? Cô ngồi yên đây cho tôi, có gì sai tôi, đừng có mà tẩy máy! Bệnh lây sang tôi bây giờ!

Ngữ điệu thì mắng, mà mắng yêu. Giọng điệu có chút nhẹ nhàng, dịu dàng với cô. Rõ ràng rất yêu thương, nhưng không biết làm sao để mà ngăn được suy nghĩ công kích cô.

Cô nhắm mắt, nhếch mồm ho khụ khụ vào người anh. Anh hoảng hồn, vội vã cúi người, sờ trán cô, lo lắng hỏi:

- Có sao không? Cô có thấy mệt không? Hay là ta tới bệnh viện nhé?

Cô vốn dĩ định ho vào người anh, để cho anh sợ, chỉ định chọc anh chút thôi nhưng không ngờ phản tác dụng, thậm chí còn làm sắc mặt cô có chút ửng hồng, tim đập nhanh, hơi thở hơi nghẹn lại ở cổ họng. Giữ lấy chút thể diện, Dương Tịnh ngẩng đầu, mũi dài mét hai, bảo:

- Vi khuẩn rất nhanh lây lan trong không khí, nhất là khoảng cách gần thế này, anh càng dễ bị tôi lây bệnh đó.

Chợt cô quay sang anh xem biểu hiện của anh thế nào, ai ngờ nổi cô vừa nói xong, anh liền lấy khẩu trang đeo vào, đôi mắt bình tĩnh nhìn cô, hình như có chút ý chọc ghẹo:

- Cám ơn vì đã nhắc. Nếu để con vi khuẩn nào của cô mang ơn mang phước lọt vào người tôi, tôi e là chạy không kịp. Vì vi khuẩn sinh sống trên người cô. Có câu “chủ nào tớ nấy” tuyệt đối không được để cô lây bệnh cho tôi. - anh 1 tràn giải thích, rồi gọi Can Tuấn - Lái xe.

Ai kia linh mệnh mà lòng không khỏi buồn cười “Tội cho cô quá Ngô tiểu thư...” anh lái xe trên con đường còn ẩm ướt, thơm ngát hơi đất sau cơn mưa.

Dương Tịnh không khỏi nổi đóa với lời nói của Triệu Tôn. Độc mồm độc miệng cũng có anh, mà hay ra, anh lại là hôn phu của cô. Quá hay! Quá tuyệt vời! Cô không bao giờ nhịn người đàn ông này, ngay cả khi bị bệnh vẫn chu mỏ cãi lại:

- Cám ơn vì anh đã khen con vi khuẩn của tôi, mặc dù giống đực các người còn yếu kém hơn cả con gái chúng tôi!

- Yếu kém? Lúc nào? - Triệu Tôn cũng không nhịn nhướn mắt hỏi lại.

- Không phải sao? Yếu đến nỗi 1 con vi khuẩn của tôi đủ sức hù dọa anh chạy đấy thôi. Đúng là tên bánh bèo. - cô khuôn mặt rạng rỡ như lập được chiến công đập trả.

- Cô...đúng nhỉ? Người cô mạnh còn hơn cả đàn ông. Tôi vẫn luôn thắc mắc, cô làm cách nào mà được mọi người xem là con gái? Tôi có nên nghi ngờ về giới tính thật của cô? - anh mỉm cười thọt cô vào 1 câu đau đớn. Con gái mà không được xem là con gái, còn đả kích nào lớn hơn thế?

- Vậy thử xem tôi có phải con gái hay không? - cô bị cơn tức giận khổng lồ, đến nỗi nói ra mà không kịp suy nghĩ, anh đả kích lần này rất mạnh....giọng nói không còn là đùa nữa, nó trầm, lạnh lẽo. Ủ, ai mà không như vậy khi bị nói điều như thế, đặc biệt nó được thốt ra từ miệng người mà cô thích.

- Thử? - anh chưa kịp nhận thức, thì chợt cô áp sát lại gần anh, dùng bàn tay mềm mại trắng trẻo gỡ khẩu trang của anh ra, trượt xuống cổ, động tác vô cùng ái muội.

Bất giác, Triệu Tôn có cảm giác thật không thể nào chịu nổi, cô...cô làm cái tư thế quái đản gì đây? Dụ dỗ? Hay chọc ghẹo? Anh trước giờ trình bạch gìn lòng, không hề lãng nhãng bậy bạ như mấy Giám đốc hiện giờ. Nhưng kinh nghiệm thì quả thật là cao thủ...tiếc nỗi, cái người mà anh rất ưa là hứng thú muốn áp dụng lại quyền rũ anh trên xe, còn là đang đi trên con đường tấp nập.

Bất giác nghe rõ tiếng tim đập không ổn định, toàn thân nóng lên, và bắt đầu có những điều mà anh cần phải làm. Ngay lập tức, không quan tâm gì nữa, anh chạm vào eo cô, thì cô mỉm cười:

- Anh thua rồi. - cô đẩy anh ra, khoe môi nhếch nụ cười rạng rỡ.

Bị cắt đứt giữa chừng, nhưng rất nhanh chóng lấy lại được ý thức, anh liền buông cô, điên cuồng lắc đầu xem mình có đang bị bệnh không. Anh làm gì vậy? Đúng quả rất là quyến rũ, nhưng cô....cô thậm chí còn chưa đến tuổi pháp luật Nhà nước cho phép có con!

Suýt nữa đi tù.

- Cô có biết làm vậy rất....không được hay cho lắm không? - anh nhăn mặt hỏi.

- Không hay về cái gì? Anh rõ ràng có phản ứng, chứng tỏ tôi hoàn toàn là con gái. Nếu là giới tính khác, anh đâu thể có phản ứng ăn đậu hũ của tôi như vậy? Phải không, Triệu Tôn? - cô lại mỉm cười nhìn anh.

“Không công bằng chút nào!” anh dường như gào lên, chưa xơi mui được gì, ngoài cái chạm eo ra! Anh ăn đậu hũ lúc nào? Anh chỉ mới chạm vùng eo mềm mại của cô thôi! Có xơi mui được gì đâu! Trong lúc đó trước khi lên xe, cô tự nhiên tự tại hôn má anh 1 cái! Đó không gọi là chiếm tiện nghi giữa nơi đông người sao!?

Rõ ràng Dương Tịnh phải cho anh sờ nhiều hơn 1 chút, thế mới công bằng!

Trong tâm can gào thét, nhưng ngoài mặt anh không hề phản ứng biểu lộ gì. Chỉ nhìn ra ngoài, làm cho tâm can chàng bình tĩnh lại.

Dương Tịnh không thấy trả lời, tưởng anh giận rồi, mới muốn làm hòa. Níu níu tay áo anh, cô hỏi:

- Tôn...giận rồi hả?

Có trời mới biết, nghe cái giọng ngọt ngào của cô kết hợp với “Tôn” nghe chẳng khác đang rót nước nóng vào lòng anh, khiến cơ thể muốn có những điều đen tối bấy bọ. Nhưng anh kiềm, phải kiềm chế! Anh nhất định! Không vì chuyện này mà tâm tư hỗn loạn. Phải thật thanh khiết...

- Tôn...anh giận thiệt hả? Tôi xin lỗi... - giọng cô hơi lo lắng khi thấy anh không thèm nhìn cô, cô sợ anh giận thật rồi.

“Thanh tịnh!!!!” anh gần như gào lên, tốt nhất là đừng nhìn cô lúc này, có thể cô sẽ làm anh..“A!!! Thật là tức điên lên mà!!!” anh thở dài.

- Tôn... - cô gần như muốn khóc khi thấy tiếng thở dài của anh, rõ ràng anh giận cô - Anh không vì chuyện nhỏ này mà giận tôi chứ? Tôi chỉ định đùa chút thôi. Đừng giận tôi mà Tôn...Tôn à...

- Tôi...không giận. - anh vẫn chẳng thèm nhìn vào mặt cô, chính xác hơn, là không dám nhìn.

- Vậy sao không quay qua đây nhìn tôi? - cô buồn bã hỏi. - Anh giận tôi rồi...phải không?

- Tôi không giận cô. - anh cuối cùng tạo ra cái mặt mà anh cho là hoàn hảo nhất, dịu dàng bảo.

Giờ khắc này không có Trời biết nữa, chỉ riêng anh biết. Anh đã phạm sai lầm, cô gái mang tên Dương Tịnh này lúc làm nũng thật dễ làm người ta điên tiết mà muốn giày vò chà đạp, đương nhiên là trên giường, Tôn nhà mình không phải cảm thú, nhưng anh không thể không đồng tình, anh cũng như vậy.

Thấy mặt anh đỏ ngậy, cô lấy tay sờ trán anh, hoảng hốt:

- Sao anh nóng quá vậy? Hay bị tôi lây bệnh rồi.

“Anh nóng vì em làm anh không kiềm chế được, xú nha đầu” anh nghiêng răng chịu đựng, giật phất người ra, cười:

- Cô lây bệnh cho tôi thật rồi.

- Trời đất, anh bị thiệt sao? - cô tin thật, hoảng hồn hỏi lia lịa - Thật xin lỗi! Anh giờ cảm thấy như thế nào? Có mệt không? Có chóng mặt không? Đây, anh trả lời đi chứ!

- Nói nhiều quá, đưa tay cho tôi. - anh chạm vào tay cô, nó lạnh. - Có thấy lạnh không? Hửm?

“Thình thịch” không rõ bản thân đang làm cái gì, nhưng 1 trong 2 người đã để tiếng tim đập cuồng loạn đến mức cả 2 đều nghe được. Cả 2 mặt đỏ ửng lên, đỏ tới gáy, tới tai...và thấy khó thở.

- Cho tôi nắm tay cô 1 chút, tôi sẽ...hết bệnh... - anh thậm chí còn không dám nhìn thẳng vào mặt cô, thì thầm.

- Ủ... - cô chẳng động đậy, gật đầu để yên.

- Có cảm giác mình như bóng đèn sáng choang nhất Hệ mặt trời. - Can Tuấn rót cuộc chịu không nổi, cảm thán 1 câu.

- Im miệng! - cả 2 người phía dưới cùng nói 1 lượt.

- Anh! Sao lại dám nói giống tôi vậy hả? - cô ngượng ngùng gào lên.

- Là cô bắt chước tôi mới đúng! - Tôn cũng không nhường cô là con gái mà lớn tiếng phản bác lại.

- Anh...anh! Anh ăn hiếp tôi, rõ ràng nói bị bệnh vậy mà quất vào mặt tôi. - cái tính con gái của cô trỗi dậy, mếu máo nhằm chiến thắng.

- A...tôi...tôi xin lỗi...đừng khóc...ngoan, đừng khóc...ngoan... - anh thấy nước mắt của cô, vội vàng xin lỗi rồi rít - Là tôi sai..ngoan, đừng khóc nữa...

- Tự nhận lỗi do mình rồi nha thằng cha già khú đế. - cô thay mặt như lật sách, nhanh chóng cười chiến thắng.

- Cô...cô nói ai già khú đế!? - anh lại gào lên phản đối, rõ ràng anh rất phong độ, người ta còn gọi anh rất trẻ cơ mà! Tới miệng của cô gái này lại thành già khú đế!

Phía cuối xe cãi nhau ì ầm, Can Tuấn có cảm giác hiểu cho nỗi khổ của những tài xế trước đây xin tự nghỉ việc, chắc chắn vì không thể nào bắt 2 người như thế này im lặng được. Và có lẽ vì họ toàn là người đang ế hoặc xa gia đình, nên thấy điều này tất nhiên không chịu nổi mà muốn nghỉ việc.

Can Tuấn thật sự thấy vui. Khi mà Cậu chủ của anh chàng trông chẳng khác 1 cậu bé cãi nhau ầm ĩ phía sau xe. Trên ghế CEO, Triệu Tôn được so sánh chẳng khác 1 vị thần. Nếu ai gặp Tôn bây giờ, nhầm chắc sẽ nghĩ đó là 1 phân thân biến dị của Thiếu gia họ Dĩ thôi.

Can Tuấn thấy 2 người gây nhau lộn xộn đến nỗi phải kéo cửa kính xe, khéo thanh âm lọt ra ngoài làm phiền người đi đường. Chợt quay đầu định dặn dò đôi chút cho 2 người im lặng, còn đang trên đường về nhà, nhưng lại thấy bàn tay của 2 người cứ nắm chặt không buông, mặc dù cãi nhau gây nhau ồn ào.

Khóe miệng chợt nhếch lên, anh quay người, yên phàn lái xe, không hề cản 2 người nọ làm ồn, thậm chí anh cũng thấy nó rất thú vị. Vả lại, anh thấy cuộc cãi vã này, chẳng khác gì cặp tình nhân trêu ghẹo nhau, không tìm thấy điểm xúc phạm, mà còn rất đáng yêu.

Con đường 2 người này còn dài, đặc biệt là sau cơn mưa.

Trời lại sáng.

Khi đưa “Bảo bối” của Triệu Tôn về nhà rồi, anh chàng nhanh chóng hăm dọa Can Tuấn:

- Can Tuấn! Tôi lệnh cho cậu không được nói ông nghe những gì chúng tôi làm trên xe, rõ chưa!

- Rõ, thưa cậu chủ.

“Vì trong xe đặt camera với máy nghe lén hết rồi.” Can Tuấn cười mỉm, và đương nhiên, đây là bí mật.

7. Chương 7

Triệu Tôn được Can Tuấn đưa về biệt thự, một mỗi bước vào nhà hết tòa thành của mình. Lập tức cửa mở ra, cùng hàng chục người hầu cung kính xếp hàng mừng anh trở về, họ vận đồ hầu trông rất nghiêm chỉnh, tất cả đồng thanh bảo:

- Mừng Thiếu gia về nhà! - không thể không nghĩ anh chàng này được mọi người kính trọng đến nhường nào.

Mà ngay khi bước vào, không khỏi cảm thán đây là 1 tòa nhà có kiến trúc thật tuyệt vời. Hiếm ai biết được tòa nhà này xây bằng ý tưởng của Triệu Tôn, từ vật liệu cho tới kiểu cách, từ trần nhà cho tới nền móng hoàn toàn là đề xuất ý kiến của Tôn, tuyệt đối không có chuyên gia nhúng tay vào.

Mà Tôn hình như có vẻ uể oải, lập tức được quản gia để vào tầm mắt sự quan tâm triệt để - Chu Triết, đó là 1 quản gia già, khoảng gần 60, trông khá ốm, đã phục vụ Tôn từ khi còn nhỏ đến lớn, trong mắt ông, anh mãi mãi là 1 đứa trẻ, dù thời gian có làm anh thay đổi tính tình trở nên quyết đoán hơn.

Ông thấy anh về, không giấu vẻ xúc động cho sự mệt mỏi của anh, cúi người cung kính:

- Thiếu gia, bữa tối đã được chuẩn bị. Thiếu gia có muốn ăn không? - ông ấy mỉm cười, làm hiện rõ vết nhăn theo năm tháng.

- Cháu hơi mệt, chút nữa bảo người hầu mang lên giúp cháu. - anh mệt mỏi nghiêng đầu, có cảm giác đầu sắp rụng xuống, nhưng trong câu nói không hề biểu lộ sự mệt mỏi, chỉ mỉm cười, tôn trọng người nghe.

- Vâng thưa Thiếu gia. - Chu Triết cúi đầu nhận lệnh.

Chợt anh đi khoảng vài ba bước lên cầu thang, quay đầu lại, nhìn quần gia, lại đi xuống, đôi mắt lo sợ hỏi:

- Chu quần gia, bác trông ốm hơn lần trước thì phải? Bác có ăn uống đầy đủ không? - anh lo lắng cho Chu Triết, vì anh đối với ông là sự yêu thương của đứa cháu dành cho ông, thậm chí còn sâu sắc hơn là gia đình, đó là người mà Triệu Tôn cả đời mang ơn.

- ... Thiếu gia, tôi rất khỏe, cậu đừng lo. Lão già này không thể nào ngã gục vì mấy chuyện này đâu. - Chu Triết thấy rõ sự quan tâm của Triệu Tôn, cảm động không nói thành lời.

- Thật tốt quá. Bác nhớ phải chuẩn bị tốt cho sức khỏe nhé bác, cháu rất lo bác có chuyện. - anh ôn hòa mỉm cười, hai tay nắm lấy tay Chu Triết, nhẹ giọng.

- Thiếu gia sớm thay đồ đi, người của cậu sắp nhào như bột rồi. - Chu Triết mỉm cười khuyen nhẹ 1 tiếng, khi thấy sự mệt mỏi trên đôi vai của Tôn.

Anh mỉm cười. Rồi nhanh chóng lên lầu. Ngay lập tức người hầu nữ liền bu lại, cả người hầu nam đang làm việc cũng tùm tùm chung, thành thói quen cả rồi, họ khéo chuyện kinh khủng. Cả Chu Triết cũng không cần nói.

- Thiếu gia đúng là mẫu đàn ông tôi thích nha, rất ôn nhu! - 1 cô lên tiếng khởi đầu.

- Ài, Thiếu gia là của Ngô tiểu thư rồi. - 1 anh phản bác lại.

- Người ta chỉ đang ngắm nhìn từ xa. Nè, trong lúc làm việc, rất tuyệt vời nghiêm túc sáng chói. Trong lúc giao tiếp, thông minh ôn hòa. Trong lúc nghỉ ngơi, quyến rũ tuyệt trần. Còn ai được như thế chứ!

- Ô, còn lúc lên giường thì sao? - ai đó chen 1 câu hỏi hết sức dâm tà vào.

Tất cả câm nín, vì biết cái giọng này của ai. Ngoài tài xế lái xe miễn phí - Can Tuấn thì còn ai vào đây. Nói Can Tuấn là 1 người hầu thì không phải, nếu vậy thì dễ gì làm miễn phí cho ai. Anh chàng này có vai vế lớn hơn người hầu bình thường 1 chút, nói giống như nhóm trưởng vậy. Khi Chu Triết không cần nói những người này thì anh sẽ lên tiếng giúp.

- Có thời gian bàn tán xì xào về Cậu chủ, tôi nghĩ các anh chị nên bắt tay vào việc chăm sóc cho Cậu chủ kỹ hơn. Rõ chưa? - anh nghiêm giọng trách cứ.

- Vâng... - đám người nhanh chóng nhận lỗi, như thể đã diễn ra rất bình thường.

- Tuấn, không cần phải khắc nghiệt như vậy. - Chu Triết vốn động lòng khi thấy ánh mắt hối lỗi của từng người.

- Với lại nếu mọi người làm việc cẩn thận, tôi sẽ kể cho 1 chút về việc hôm nay của Cậu chủ. Đương nhiên ai lãnh luôn phần việc của tôi, tôi kể gấp đôi cho người đó. Ok? - anh chàng này mỗi khi ra lệnh là đi kèm điều kiện làm giúp việc cho anh ta thành thói.

“Đúng là cáo già a...” toàn bộ đều nghĩ như vậy. Nhanh chóng tản đi, không quan tâm Can Tuấn nữa. Đối với anh, anh thích điều này, tất cả phải nghe lời mà không có sự phản bác.

Đức tính này được học tập từ Triệu Tôn.

Quả thật chủ nào tớ này a~

- TUẤN!!!! - giọng ai kia nhanh chóng gào lên từ tầng trên, không khỏi ngạc nhiên khi thấy Triệu Tôn nhăn nhó hằm hằm bước xuống cầu thang.

Với tốc độ của Triệu Tôn, Can Tuấn không né kịp bị anh xốc áo lên. Triệu Tôn ghì chặt, mắt cơ hồ tóe lửa lên, hỏi:

- Tuấn, nói tôi nghe, việc gì xảy ra?

- Ai....Cậu chủ, tôi biết gì đâu chứ? - Can Tuấn khó khăn, mặc dù đều là đàn ông, nhưng nếu để Triệu Tôn chơi tay đôi với anh thì Can Tuấn thua chắc! Vì vậy anh bày ra vẻ mặt vô tội.

- Ai cho anh lắp đặt camera trong nhà tắm của bảo bối...à không, của Dương Tịnh? Đã vậy còn kết nối với laptop làm việc của tôi! Anh muốn ngày mai tôi ra gặp nguyên lão công ty bị người ta cười vào mặt hả tên ngu này!? Anh là muốn phá hỏng mối quan hệ tốt đẹp của tôi sao? - anh cố gắng gằn giọng hết sức, tiết chế âm thanh để đám gia nhân nam không nghe thấy được.

- Tôi đang giúp cậu đấy thôi, cậu chủ.- Can Tuấn thở dài, lắc lắc đầu, tỏ vẻ không đồng tình với thái độ của Tôn.

- Còn nữa! Ai cho phép anh vào nhà tắm của Dương Tịnh! Anh có thấy gì không? Có thấy gì bậy bạ không!? - Tôn nãy giờ bực là bực cái này, không biết trong nhà tắm của Dương Tịnh có cái gì đen tối không. Khỉ thật, anh muốn thấy mà lại không muốn người khác thấy!

“...Tôi biết rõ cậu quá mà, cậu chủ.” Can Tuấn không biết nói làm sao, vì anh cho người làm lúc cô không có ở nhà, làm sao biết được có thấy gì hay không, nhưng muốn chọc ghẹo Tôn 1 chút, anh cười tà:

- Hì hì hì, đương nhiên đương nhiên...

Triệu Tôn nghe thế, mặt hơi xám như cám lợn, có cảm giác anh sụp đổ dần dần. Có Trời mới biết anh hận không thể đem tên này băm vằm thành nhân bánh bao để nhai để nuốt vào bụng, để hán không thể nào nói chuyện này cho ai biết được.

Liền đó, anh siết lấy cổ áo Tuấn 1 chút, trừng mắt, ghen tức thành khí nộ tỏa đầy đầu.

- Anh, ngay lập tức, gỡ bỏ nó ngay! - mệnh lệnh lần này là ghen tức lộn ruột.

- Ai, gỡ bỏ cái gì? Máy quay lên? Hay những gì tôi thấy? - Can Tuấn càng ngày càng đùa cợt.

- Cả 2! - Triệu Tôn gầm lớn, hình như anh không cần được suy nghĩ muốn đập chết Can Tuấn cho rồi.

Tuấn cũng thấy sợ, rồi liền đó gạt đầu lia lịa, ai mà biết được chọc giận Dĩ thiếu gia nguy hiểm tới mức nào. Đụng vào gia sản là 1 cái điếm, nếu làm anh ta nổi giận vì người con gái “nào đó” thì chuẩn bị hậu sự đi là vừa.

Di động của Triệu Tôn vang lên, anh tiết chế cơn giận, ngay khi thấy số điện thoại của Dương Tịnh thì thay đổi 100%, mắt sáng quắc, nụ cười trên môi nở như hoa hướng dương, liền bắt máy, chưa kịp nói gì thì nghe từ giọng bên kia đầu dây dụi dằng:

- “Đi chết đi, Triệu Tôn.”

Rồi cô tắt máy ngay lập tức.

“Rắc...” mọi gia nhân đều nghe thấy tiếng này, quay đầu nhìn thì Thiếu gia của họ đứng im như trời trồng, bay bay theo gió bụi, không thể ngờ được mọi người có thể chứng kiến cảnh này.

Chu Triết liền chạy lại xem Thiếu gia bị gì mà mất hồn đến nỗi người ta có thể dùng từ “phế thải” để hình dung thì nghe điện thoại của Can Tuấn reo lên, anh chàng bắt máy, không cần loa ngoài mà vẫn nghe được giọng của đàn ông réo hét inh ỏi đến nỗi người đứng xa 4 mét cũng nghe được:

- “Cứu tôi! Cái cô gái đó nguy hiểm quá!!! Cô ấy nhào vào phòng tắm hất đổ 2 đứa con trai của tôi, đập phá hết camera rồi! Giờ cô ta đang tìm tôi băm vằm kia!!!” - ngay lập tức, điện thoại bị ngắt giữa chừng, không khó để nhận ra cô gái được nhắc tới là Dương Tịnh, và không khó để biết rằng người đàn ông đó tới số rồi.

Bầu không khí im lặng...

- Can....Tuấn... - Tôn cũng nghe được, liền bẻ tay răng rắc bước lại chỗ Can Tuấn, khiến anh chàng nuốt nước bọt, chân liên tục lùi về sau. - Anh nói cho tôi biết, anh đã làm gì khiến cô ấy mắng tôi “Đi chết đi, Triệu Tôn.” hả! Nói ngay!

- Tôi chỉ là dán 1 cái băng trong phòng tắm của cô ấy “Thiếu gia chúng tôi rất vui nếu cô cho chúng tôi nhìn 1 chút trong lúc tắm.”, anh nên biết tôi đã thuê 1 dàn ê-kíp hùng hậu đợi cô ấy trong phòng tắm, đó toàn là người tinh nhuệ nhất của đoàn làm phim nổi tiếng hiện nay đó. - Can Tuấn càng ngày càng nói như thể mình rất đúng, sau đó không dám đứng yên 1 chỗ, bỏ chạy tháo mạng.

- Anh chết chắc rồi....chết chắc rồi Can Tuấn!!! - Thiếu gia điếm đàng dường như bị xé bỏ, liền gào lên đuổi theo sau.

Gia nhân thấy, chỉ cười, nhìn theo dáng người của 2 người đàn ông 1 chạy 1 đuổi khí thế mà không khỏi thoải mái.

Đúng, đây cũng như gia đình của họ.

- Anh có biết Tịnh của tôi bị bệnh không!? Phải để cô ấy nghỉ ngơi! - Tôn bắt được áo Tuấn, liền nghiêng rằng bực bội.

- Anh hẳn đã nghe thấy tiếng hét của người đàn ông rồi chứ nhỉ? Như thế mà là bị bệnh à? - Tuấn vội vã nói như thế cắn lưỡi tới nơi, tay nhấn nút quay chậm của clip được gửi vào máy anh sau cú điện thoại vừa rồi.

Clip này dài khoảng 1 phút 27 giây, chỉ biết được rằng nó được gửi 1 cách gấp gáp bằng điện thoại, để chứng minh thấy rằng Tịnh nhà mình đã điên tức tới mức nào.

Không để đợi lâu, cô nàng vừa bước vào phòng tắm, may chưa cởi đồ thì thấy 1 đoàn làm phim “hùng hậu” cư trú trong nhà tắm của mình, 3 người: 2 con trai, 1 đàn ông...

Ngay khi đó, trời không biết quỷ không hay, cô không kêu thét thì cũng để mấy tên khác kêu thét, với sức mạnh của đai đen Karate và nổi tức giận khi nhìn vào cái bảng được dán ở phòng tắm. Ngay sau đó tiếng hét rừng rợn vang lên, toàn là tiếng của đàn ông, cảnh lúc này xám xịt nhưng nghe tiếng cũng đủ dã man tới mức Triệu Tôn và Can Tuấn xem rợn da người, dựng tóc tai. Rồi clip ngắn hết, không còn quay nữa, cũng chẳng còn nghe tiếng động.

“Phim kinh dị! Phim kinh dị đời thật!!!” cả 2 người vừa xem vừa có chung suy nghĩ.

Ít ra thấy đàn ông đợi mình trong phòng tắm cũng phải kêu thất thanh để mọi người tới cứu, hay ít ra cũng bỏ chạy tháo mạng, nhưng cô lại rừng rợn khủng khiếp tới nỗi con trai cánh đàn ông bỏ chạy bỏ mạng, kêu la thất thanh...

“Sau này mình thề...mình thề...thề nhất định không làm Ngô tiểu thư/Dương Tịnh nổi điên nữa”

Tối hôm đó, 2 người đàn ông mất ngủ.

8. Chương 8

Sáng sớm đẹp trời, khoảng 7h30 sáng.

- Lập tức xử lý tài liệu này cho tôi, còn nữa, làm nốt cho tôi bản hợp đồng với công ty An Lạc.

- Vâng thưa Tổng giám đốc! - trợ lý bận túi bụi, vội vã nhận 1 mớ công việc khi vừa đi nói chuyện với khách hàng xong.

Triệu Tôn mặc đồ vest đen, cà vạt xanh nhạt và áo sơ-mi trắng, trông thân hình cao lớn của anh khoác lên những bộ đồ thường là sang trọng, vest càng thể hiện sự chỉnh chu quý phái của anh. Giày da bóng loáng màu đen, đi trên hành lang tới phòng làm việc. Các nhân viên nữ thấy anh len lén nhìn rồi gật đầu chào, không khỏi bàn tán sự kiện vừa rồi.

Vội vã như vậy, là vì tờ báo sáng nay, làm tinh thần của anh căng cứng chả khác gì thép.

- Tổng...tổng giám đốc, Chủ tịch... - thư ký thấy anh đi vội quá, chạy theo không kịp để mà nói thì anh đã tới cửa phòng làm việc.

Thấy ông nội ở đó, đang ung dung đọc báo uống trà, kê bên có 1 tên hầu cận mà anh biết rõ - Can Tuấn. Triệu Tôn hơi giật mình, rồi gật đầu cho thư ký đi. Sau khi cô thư ký xinh đẹp bỏ đi rồi, Tôn mới bước vào, nhếch miệng hỏi:

- Chủ tịch đại giá quang lâm, hiếm khi nào rông đến nhà tôi, cho hỏi có chuyện gì? - về mặt anh vô cùng bất mãn khi thấy tựa đề bài báo.

- Hừm? - ông nội Triệu Tôn ngân dài giọng, công tư phân minh giờ đang lẫn lộn khi đọc xong bài báo, khoe môi có chút hài lòng, bảo - Tổng giám đốc, cậu làm việc rất đều đặn, rất tốt, khá khen.

Trên người Tôn như có làn gió lạnh thoảng qua, lần đầu thấy ông nội khen Tôn như vậy, bình thường anh nói chuyện vô lễ như thế liền bị quạ cho ngay vào mồm, hành hạ thống khổ. Anh có dự cảm không lành, liền hỏi:

- Chủ tịch, xin vào thẳng vấn đề, ngài tới đây làm gì?

- Bài báo sáng nay, anh có đọc? - ông nội Tôn ném tờ báo lên bàn, để lộ những con chữ chiếm đầu trang cho anh thấy.

- Vâng, tôi có. - anh kính cẩn hơn khi thấy hành động này của ông.

Ngay trang đầu tờ báo, chuyên mục mà mọi người thường xem nhất lại hiện lên dòng chữ “Tổng giám đốc Dĩ Triệu Tôn của Tập đoàn OCM ngày hôm qua chứng minh tình yêu với gái lạ!!” kèm tấm hình chụp rất rõ anh bế Dương Tịnh ra khỏi khách sạn. Nếu phải nói, Triệu Tôn cũng là người hoàn hảo khó kiếm. Nên ai cũng ngưỡng mộ, các cô gái đôi mươi, thậm chí cả người đã đứng tuổi cũng ưa thích anh, con nít cũng thích anh. Thử hỏi ai không thích ngắm từ xa mấy anh chàng vừa đẹp, vừa giàu, vừa gốc gác to? Anh cũng thế. Tuy nhiên...anh không thích kiểu báo này. Sáng nay anh tức giận xé nát 1 tờ rồi gọi gia nhân đem đốt sạch sành sanh, sau đó liền chôn vùi nó thật sâu dưới lòng đất khô cằn.

Cái từ “gái lạ” là 1 từ ngữ anh tuyệt đối không cho phép so sánh với Dương Tịnh.

Với lại cái từ “chứng minh tình yêu” là thế quái nào? Anh rõ ràng chỉ chăm sóc cho cô, sợ cô không đi nổi mới bế cô đi. Vậy mà thế nào lọt vào mắt của các tay săn ảnh như thể anh mới vừa qua mùa động dục vậy.

- Triệu Tôn, tôi đồng ý với cách làm của cậu, nhưng lời đồn đại không tốt cần phải triệt tiêu, không khéo sẽ ảnh hưởng tới công ty. - ông nội Triệu Tôn nở nụ cười nghề nghiệp khiến anh không khỏi rùng mình.

- Vâng, tôi sẽ xử lý. - Tôn nhận lệnh.

Sáng nay anh rất khó khăn mới vào được công ty, phải đi thật vội vàng sợ ký giả ào ạt tới như kéo lũ hỏi anh về vấn đề này. Các công việc giao tiếp 1 số bị hoãn lại rất bất tiện. Anh vốn dĩ đã quen, chỉ lo là Dương Tịnh sẽ bị phát hiện, nên gọi người tới rước cô, đảm bảo an toàn mà lại không ngờ cô gọi điện thoại lại cho anh, có chút dịu dàng bảo:

- “Sắc lang bánh bèo, tôi cực ghét anh làm phiền tôi, 1 là kêu người rút, 2 là tôi cho họ gãy cổ.”

Sau đó cô tắt máy cái cụp.

Anh chui vào hốc mà lòng tàn như hoa héo.

Triệu Tôn biết cô giận anh rồi...

Về phần Dương Tịnh, cô không khá gì hơn, sáng sớm vừa mở cửa sổ kéo rèm thì hơn chục cái máy quay máy chụp hình chĩa vào mặt cô. Dương Tịnh hoàn hồn mới biết là vụ hôm qua anh bế cô bị ký giả truyền thông phát hiện. Cô sau 3 giây kéo rèm đóng cửa ngay lập tức, thở không ra hơi.

Tự đứng xuống nhà dưới thì có hơn chục tên vệ sĩ đứng cúi đầu chào, bảo là Triệu Tôn cho dời người bảo vệ cô, được phép đột nhập nhà hoàn toàn.

Gân xanh gân đỏ nổi lên, máu hùng hục sôi như muốn nổ.

Dương Tịnh phải lấy cớ đuổi họ ra ngoài bảo vệ sự riêng tư, rồi mới gọi cho Triệu Tôn, yêu cầu anh rút toàn bộ “quân tinh nhuệ” đi. Không khéo kết cục là đổ máu cùng nước mắt giống chiều hôm qua, bằng chứng cụ thể là người trong đoàn bị đả thương nghiêm trọng mà không dám kiện hay làm bất kỳ điều gì, bởi họ mà động đập lần 2, có thể cô sẵn sàng giết người...nhưng mà, cô đâu tới mức đó chứ. Chỉ là đánh bầm mắt với gãy cánh tay phải thôi mà...

Bực bội, cô liền ăn sáng bằng bánh mì hôm qua cùng sốt cà, sau đó mở laptop lên mạng xem việc tờ báo có được up lên Facebook không, nếu có...là 1 đại họa up lên đầu cô...

Tất nhiên là có...đương nhiên lượt chia sẻ tăng lên rất nhiều, kể cả trang của trường cũ cô học cũng đầy bài viết với tựa đề “Dương Tịnh có quan hệ với Giám đốc Dĩ Triệu Tôn” hay “Ngô Dương Tịnh có phát chỉ sau 1 đêm hoan ái?”

Đang uống sữa mà cô cũng phun ra.

Cái gì mà đêm hoan ái! Rõ ràng đó là ban ngày, chiều còn rất đẹp cơ mà! Với cả “phát lên” là thế nào? Cô cùng Triệu Tôn đương nhiên có dính ước, không lẽ cô dựa vào cái này mà “phát lên”. Điền hết rồi! Nếu Dương Tịnh muốn nổi tiếng thì trời sập cũng được. Không ai biết cô thích cuộc sống bình lặng thoải mái đến muốn điên thế nào!? Nếu Triệu Tôn không xuất hiện trong cuộc đời Tịnh thì chắc chắn đời này kiếp này cô trân trọng từng giây phút mình sống.

Trên diễn đàn của trường cũ, 1 số học sinh đàn anh đàn chị hay đàn em đều quay về đó bởi họ biết mặt Dương Tịnh, thậm chí nhớ rất rõ là đăng khác, vì sự tích mới vừa vào học của cô đã có scandal lớn: “Hàng ngàn học sinh nữ yêu thích Ngô Dương Tịnh.” và cái bài viết đó ghi rất cụ thể nguyên nhân cùng 1 số thứ khác, nhưng sự thật...

Chỉ là cô thấy 1 học sinh nữ muốn nhảy lầu vì áp lực học quá lớn, nên liền chạy lại, giang tay ra đỡ. Không hiểu ai đã có góc chụp đẹp kinh khủng khiến người ta nhìn vào cứ như Hoàng tử dưới đất đang giang tay đón lấy Công chúa bay bổng trong không trung. Ngay sau đó bức ảnh được phát tán 1 cách chóng mặt, có người còn in ra treo tường (=__=) mà không ai biết cô đỡ học sinh nữ đó xong, phải nghỉ học hai tháng vì gãy tay, trong khi cô gái kia hoàn toàn bình an vô sự. May mà cô gái đó chỉ nhảy từ tầng 2, chứ cao hơn chắc giờ cô liệt nửa người mất...

Từ đó, các cô gái tỏ tình với Dương Tịnh 1 cách chóng mặt, có người còn đòi nhảy lầu để tỏ tình với Dương Tịnh trong không trung, họ nghĩ đó là lãng mạn. Điều đó khiến cho cánh con trai trong lớp không bao giờ tiếp xúc hay có ý định tỏ tình với Dương Tịnh mặc dù cô rất muốn được quen con trai và dập tắt ngọn lửa tin tức sai lầm này.

Sau khi cô ra trường, lễ tốt nghiệp, cúc áo khoác của cô bị giật sành sạch từ trên xuống dưới, bị tranh giành cúc thứ 2 gần chết, có người thậm chí xin nợ đồng phục của cô, tới mức có cô gái xin tóc của Dương Tịnh làm kỉ niệm tình yêu đầu đời.

Đối với cô, chuỗi ngày đó là cả 1 ác mộng kinh hoàng!

Bây giờ những “chiến tích” của cô được “đào mộ” cho tất cả các học sinh trường cũ xem.

Nick của Dương Tịnh mang tên “Dương Tịnh cô nương”, nghĩ lại tới giờ vẫn thấy buồn cười với cái tên, không ngờ lúc đặt tên nick cô suy nghĩ cùng cực tới mức để chứng tỏ mọi người thấy cô không lệch lạc về giới tính nên mới thêm 2 chữ “cô nương” vào. Ai mà ngờ được, các cô gái hâm mộ Tịnh, bảo đấy là tính hài hước, nên càng ngày càng hiểu lầm cô lệch lạc giới tính nhiều hơn.

Sau khi vào được forum diễn đàn, cái bức hình Dương Tịnh được bé cũng phát tán không kém so với trên Facebook, liền đó, 1 Hội đồng mà toàn những người comment - bình luận - được khai hỏa, các đàn em lúc cô còn ở trường kêu trời kêu đất, các chàng trai hí hửng vui mừng, đàn chị thì khỏi nói, hùa là trên hết...

Có 1 đoạn đi kèm hình như thế này...

Tiểu An Bảo: Ài, Tịnh Tịnh của khối ta nay đã xác định được giới tính của mình rồi. Good! *icon vui vẻ*

Không được phép mặc quần lót: *icon hí hửng* Thế thì ta có thể tán gái được rồi! Đúng là số trời, trốn không thoát được gái đẹp. *icon tự hào*

Mĩ nhân dưới nước: Oa Oa Oa!!! Tịnh tỷ tỷ! Tình yêu đầu đời của tôi!! Sao lại có thể theo cái tên Hoàng tử đó chứ!!! *icon khóc liên tục*

Tài tử nữ nhân Ngọc Diệp: Tôi vẫn còn nhớ cái ngày Tiểu Tịnh bế 1 cô gái tới phòng y tế, khuôn mặt nghiêm túc nói: ‘Mong hãy giúp cô gái này’...Lúc đó trời ơi, Tiểu Tịnh rất phong độ! Tại sao bây giờ lại để

người ta bế mình, nhất là ra khỏi khách sạn nữa chứ...Trời ơi...Tiểu Tịnh khi xưa của tôi đâu rồi....*icon đau khổ nước mắt tràn bờ đề* (xin đây, đó là nói dối! con bé Tịnh gãy tay thì làm sao bế người?)

Dương Tịnh cô nương: *icon mặt bình thản* Tôi đây, người nào bóc mộ vậy?

Ngay khi đó tất cả đều im lặng....

Tiểu An Bảo: ...Tịnh Tịnh....không phải đây chứ!? Cậu vào forum lúc nào vậy!? *icon há hốc*

Dương Tịnh cô nương: Vừa vào.

Không được phép mặc quần lót: Wao, nữ chính xuất hiện rồi! Tra khảo! Lập tức tra khảo! *icon cười man rợ*

Mĩ nhân dưới nước: Tịnh tỷ tỷ!!! *icon vui mừng* Nói cho em biết, có đúng không! Tỷ tỷ nhất định không được nói dối. Tỷ tỷ chưa mất trinh tiết phải không!? Nói cho em biết đi! *icon háo hức*

Tài tử nữ nhân Ngọc Diệp: Mỹ nhân dưới nước, bình tĩnh bình tĩnh, em đừng cổ hủ như thế, vì chuyện gì tới nó sẽ tới. Nói đi Dương Tịnh cô nương, lần đầu tiên thế nào, thích không? *icon háo hức*

Dương Tịnh cô nương: ....

Đại thần họ Dĩ: Chuyện đó hả? Tôi không thích chút nào. Cuối cùng người mệt chỉ có tôi, đau cả đùi với thắt lưng. (xin đây! anh ta nói là nói về cái vụ Tịnh ngủ trên đùi! không phải vậy bạ!)

...Cả đám đồng loạt phun vào màn hình, có gì phun đó, phun cho hết! Phun không chứa chỗ nào.

Cả Dương Tịnh cũng không thể tin được vào mắt mình, rõ ràng đó là nick mới lập, thậm chí còn chưa có hình đại diện, vậy mà lấy tên cực kỳ kiêu ngạo là “Đại thần họ Dĩ” thì đủ biết đó không phải người giả nick mà chính xác hơn, đó là Triệu Tôn!

Tiểu An Bảo: *icon há hốc* Dương Tịnh cô nương! Đó là Triệu Tôn phải không!? Có phải không? *icon nắm lấy cổ lác lia lia*

Đại thần họ Dĩ: Tất nhiên, và đừng có để icon như vậy, là con trai mà nắm lấy cổ vợ tôi lác như vậy tôi sẽ giết cậu.

Tiểu An Bảo: ....

Không được phép mặc quần lót: EHHHHH!!!! Vợ luôn à!!!? *icon như thể vừa gặp quỷ*

Đại thần họ Dĩ: Tất nhiên, chẳng lẽ tôi lấy chồng?

Không được phép mặc quần lót: ....

Mĩ nhân dưới nước: *icon tức giận* Tịnh tỷ tỷ là của chúng tôi, anh có quyền gì mà nói tỷ tỷ là vợ?

Đại thần họ Dĩ: Chứ chẳng lẽ tôi gọi là chồng?

Mĩ nhân dưới nước: ....

Tài tử nữ nhân Ngọc Diệp: Wao, được gặp anh ở đây đúng là thú vị nha. Có thể cho tôi xin chữ ký không? *icon cười điên đại*

Đại thần họ Dĩ: *gửi ảnh kí tên qua* Đó, tự in ra mà treo lên tường.

Tài tử nữ nhân Ngọc Diệp: ....

Dương Tịnh cô nương: Anh có thôi không? Tôi không phải vợ anh! Mọi người nghe đây, đó là do tôi bị bệnh nên anh ta đưa tới khách sạn để nghỉ ngơi! Không hề xảy ra thất tiết! Nghe rõ giùm tôi 1 cái đi! *icon tức giận*

Đại thần họ Dĩ: Cô...cô...cô nữ lòng nào...cô nữ lòng nào cướp mất trinh tiết của tôi rồi vô trách nhiệm phũ bỏ vậy!? *icon hoảng sợ* Rồi lỡ sau này con chúng ta không có cha thì sao? Cô không nghĩ cho tôi cũng nghĩ cho đứa trẻ chứ!? *icon nước mắt rưng rưng*

Dương Tịnh cô nương: Triệu Tôn, tôi tự hỏi làm sao anh biết forum của trường tôi mà vào nói bậy vậy?
icon tức giận

Đại thần họ Dĩ: Cô đừng quên chỗ tôi có Can Tuấn giỏi về lĩnh vực điều tra báo cáo. *icon tự hào*

“Anh chết với tôi rồi, Can Tuấn.” ly sữa trong tay Dương Tịnh tựa hồ bị ép tới nứt ra. Không khó để Dương Tịnh nhận thấy cái bản mặt Triệu Tôn dày tới mức độ có dùng xẻng xúc cũng không hết. Đã vậy còn xâm nhập vào đời tư của cô...

Mĩ nhân dưới nước: Tịnh tỷ tỷ, là thật hả? Cái tên Hoàng tử đó nói là thật hả? Chị cướp mất trinh tiết của anh ta thật sao? *icon khóc bù lu bù loa*

Tài tử nữ nhân Ngọc Diệp: Thiệt là mất hình tượng...làm xong rồi bỏ trách nhiệm không giống con người của Tiểu Tịnh khi xưa. Ôi...Tịnh của chúng tôi khi xưa đâu rồi? *icon rưng rưng*

Không được phép mặc quần lót: Sock đến nỗi tôi còn chưa kịp mặc quần lót *icon há hốc*

Tiểu An Bảo: Có bao giờ mặc đâu mà nói..mà có mặc thì cũng không được người ta cho phép...

Đại thần họ Dĩ: Tóm lại Dương Tịnh đã đánh ước với tôi, tuyệt đối không phải người ngoài của gia tộc họ Dĩ, mong mọi người giúp đỡ cô ấy. *icon cúi đầu* Tôi còn chuyện công ty, tạm biệt.

Chăm xanh của Triệu Tôn biến mất cũng là lúc đôi mắt Dương Tịnh muốn xuyên qua khỏi màn hình máy tính. Cô tự hỏi cấu tạo da mặt của Triệu Tôn đa dạng mấy lớp mà dày dặn thế cơ chứ? Cô cũng không phân trần gì nhiều nữa. Kệ đi, cô quá mệt khi phải chạy vòng vòng giải thích rồi.

Nhưng thật không tin được là cuộc đối thoại trên forum trường nhanh chóng phát tán không kém tấm hình kia, có khi còn đi kèm với những tấm khác. Dương Tịnh mới lơ đãng đi rửa chén thì mở laptop lần 2 thấy cuộc đối thoại được chụp lại, rồi lướt chia sẻ đến con số khủng khiếp.

Biết trước đã không lên forum trường rồi.

Đám ký giả đứng ngoài cổng nhà chờ cô mãi không thấy xuống, liền hơi tản ra nghỉ ngơi. Quả thực cô chỉ dám len lén mở cửa nhìn ra, không khéo họ nhanh như tia chớp chụp lấy máy ảnh mà chụp mà quay cho đã đời cô. Vệ sĩ đứng canh ở ngoài, không nhân nhượng cho bất cứ ai bước vào nhà của Dương Tịnh.

Tịnh thở dài, cái kế hoạch về thăm ông nội hôm nay buộc phải hủy bỏ rồi, cần phải nghỉ ngơi để lấy lại sức.

Khi đó, ở chỗ công ty, phòng làm việc, ai kia nụ cười tươi rói...

“Í hí hí hí, cuối cùng chẳng còn tên nào dám xen vào chuyện tình của mình với bảo bối hết, đánh dấu lãnh thổ độc quyền. Í hí hí.”

9. Chương 9

- Tổng Giám đốc, có vị tiên sinh muốn gặp ngài... - Thư ký đang làm hồi hả chạy vào, không khó để nhận ra “tiên sinh” kia quyền uy như thế nào.

- Cho vào. - Triệu Tôn ngồi xem sổ sách, dựa lưng vào ghế, mệt mỏi.

Thư ký còn chưa kịp chạy ra thì ngay cửa đã có tiếng gõ. Triệu Tôn nhướn mắt lên nhìn, khóe môi từ một môi trở thành thoải mái hơn, không chút gượng gạo đứng dậy, chạy lại ôm chầm lấy vị tiên sinh ấy, cười thân thiết:

- Luật! Mừng cậu về! - Tôn bỏ tay ra, vui vẻ vỗ vai.

Vị tiên sinh mang tên Aric Luật là một người đàn ông cao 1m86, vóc người tương đối khỏe mạnh, có chút gầy, cơ thể vừa nhìn đã biết rắn chắc đến mức nào. Người này có mái tóc vàng, là con lai, trông tầm tuổi Triệu Tôn. Người này hẳn khiến bao nhiêu cô gái mê muội, tuyệt đối say mê cuồng cuồng. Nhưng mang

hơi thở lạnh lạnh kèm với chút mùi hương của cỏ, thật khiến người ta không biết phải có cảm giác với anh chàng này thế nào. Cũng đúng, người dòng họ Aric đều có 1 cái mùi hương cỏ thơm ngát xung quanh, mặc dù họ không làm gì liên quan đến cỏ, chỉ là sử dụng các loại thực vật để chiết xuất nước hoa hoặc trị liệu bằng phương pháp tốt cho người cùng thiên nhiên.

- Tôn, cậu thật gò bó nhỉ? - mới vừa về, người đàn ông này thật sự làm người khác thấy anh chàng cứng nhắc nghiêm túc đến phát sợ. Anh ta đi đến bên tủ kính, nơi đó chứa đầy rượu. Liền lấy 1 chai bourbon, anh ta tao nhã mở, nốc ừng ực cho đã khát.

- Gò bó? Điểm nào? - Tôn nhìn như cảnh thường ngày rồi, không hề biểu hiện gì, ngồi cười.

- Thì về cô gái đó đấy thôi. - Luật cũng cười, từ lượng anh chàng này quá mức người thường, nên nốc cả chai chỉ hơi choáng, còn lại đều rất minh mẫn. - Quả thật, rất nham hiểm.

Triệu Tôn không muốn cười nữa, liền đi lại bên cạnh Aric Luật, nhìn anh ta bây giờ rất tỉnh táo, thậm chí có chút tà mị. Triệu Tôn có chiều cao ngang ngửa với Luật, nên dễ dàng giao tiếp. Tuy nhiên, mối quan hệ của họ là đối tác, thậm chí còn tới mức bạn thân.

- Luật, nghe nói ở Mỹ, cậu dính 2 viên nhỉ? - Tôn không ngần ngại cầm lấy chai rượu mà Luật đang uống, rót vào ly, khoan thai thưởng thức chứ không uống để giải khát như Luật.

- Mẹ kiếp, là 3 viên! - Luật văng tục 1 câu, rồi khéo môi nở nụ cười - Ắ đúng là không tốt lành gì, đúng là điểm!

- Luật, cậu thật sự bị cô ta bắn? Rõ ràng đó là bạn gái của cậu? - Tôn hơi bất ngờ, anh chàng này cũng có chút liên quan tới hắc đạo, nhưng là vì Luật có quan hệ thâm sâu nên chỉ biết chút ít, còn lại đều hoàn toàn không biết gì.

- Hừ! Bạn gái? Ắ chỉ là 1 đứa lẳng lơ sống nhờ hạ thân dưới của đàn ông! Khốn kiếp! - Luật càng ngày càng tức giận, nhưng rồi chợt nhớ ra, anh ta nhướn đôi mắt nhìn Tôn, cười - Còn cậu? Tôi không nhầm là Ngô Dương Tịnh nhỉ? Tiến triển ra sao? Hẳn là thiên kim tiểu thư?

Vì ảnh mạng và ảnh báo chụp có nét không nhìn thấy rõ, nên Luật vẫn không biết nhan sắc của Tịnh ra sao mà làm Triệu Tôn 1 phen thân thiết với báo chí như vậy. Cũng là lần đầu tiên thấy Triệu Tôn hành động không cần biết đến ai.

Triệu Tôn cầm lấy khung hình có chút trầy xước, đưa cho Luật, khéo môi không nín được nụ cười thỏa mãn:

- Chính là cô ấy.

- Tầm thường. - Chưa nhìn đủ 2 giây thì Luật đã phán 1 câu xanh rờn.

“Rắc” Tôn nghe xong, chiếc ly đang cầm trên tay có tiếng nứt rõ ràng, anh chàng vẫn giữ yên nụ cười như vậy, ánh mắt cũng không còn tự hào mà thay vào đó là sự tức giận tiềm tàng nổi dậy.

- Tôn, cậu có hứng thú với loại con gái xấu xí như thế này từ khi nào? - lại thêm 1 câu nói của Luật, rõ ràng anh ta không để tâm tới âm thanh vừa này.

“Bụp” chiếc ly thủy tinh bể nát, những mảnh vỡ đâm vào tay Triệu Tôn, rơi xuống thảm mềm, anh chàng vẫn đang tiết chế cơn giận. Rượu cùng máu hòa vào nhau, tuyệt đối không đau. Tôn lịch sự mỉm cười, đưa tay không bị thương lấy lại tấm ảnh, nụ cười tức tưng trên môi thở ra 1 câu:

- Đúng là có mắt như mù, thảo nào dính 3 viên đạn là đúng.

Liền đó, Tôn nhẹ nhàng đặt khung hình xuống. Luật không khỏi ngạc nhiên, rồi lại mỉm cười:

- Cậu thực sự yêu? - câu hỏi đánh vào tâm lý Tôn.

- Hối thừa. - Tôn vuốt ve khung hình, quả thực khung hình này có từ lâu rồi, vì có chút lộn xộn trước đây nên nó bừa bãi như vậy, giờ anh rất yêu thương trân trọng nó.

- Hừ, thì ra, cô gái này thú vị đến vậy. - Luật ngả người, thoải mái phì cười. - Tôi muốn gặp cô ấy, được không?

- Xem đi rồi suy nghĩ lại câu hỏi đó. - Tôn gõ laptop 1 dòng chữ, rồi hiện lên 1 cái clip, rõ ràng đó là cái clip hôm qua.

Tôn là muốn có người mất ngủ nữa a~~

Luật không ngần ngại bấm xem. May mà phòng có cách âm khá tốt nên tiếng la hét bị hạn chế, tuy nhiên Tôn nghe lần thứ 2 vẫn nổi da gà lên hết.

Sau khi xem hết clip, Luật có khuôn mặt đang ngà ngà đỏ thì lại tỉnh rệu lập tức, bàn tay nhấn xem clip ngăn lại lần nữa, Tôn sợ nghe đến mức bịt 2 tai lại.

- Đây. - Luật xem xong, nụ cười như có như không, trả laptop lại cho Tôn, khéo môi hết sức tà mị - Tôn, không chấp nhất tôi chứ?

- Chuyện gì? - Tôn mỉm cười, chuẩn bị anh thấy sự chệch bại quyền quý của Luật nên rửa lỗ tai mà nghe - Cậu muốn gì tôi cũng không chấp nhất...

- Tôi nghĩ là tôi yêu Dương Tịnh từ cái nhìn đầu tiên rồi. - Luật liền nói thẳng, nụ cười càng thêm đậm.

- Trừ chuyện đó ra cái gì tôi cũng đồng ý. - Tôn nhanh miệng nói tiếp, nụ cười bình thản.

Bầu không khí im lặng...

Nụ cười 2 người vẫn không ngừng a....

Đáng sợ quá a~

10. Chương 10

- Tịnh, không phải quen với Triệu Tôn quá nhàm chán sao? Yêu tôi đi.

- Vậy sao?

- Tất nhiên. Tôi gia thế lớn hơn gia tộc họ Dĩ, tuyệt đối không thất đức, tuyệt đối không trắng hoa và tuyệt đối không phá gia chi tử.

- Tôi có hỏi đâu mà cố gắng phủ định làm gì?

- ...

*****

Người ta nói yêu là 1 cảm xúc nhất thời, mang lại dòng nước ấm hoặc 1 nỗi đau bất chợt cho ta, đến 1 ngày nào đó nó hoặc là càng sâu đậm hoặc càng phai nhạt.

Nhưng với 2 tên mặt dày lại là bạn thân của nhau thì có trời mới biết, khi yêu con người có thể điên loạn tới mức nào. Triệu Tôn vẫn còn nở nụ cười tươi như hoa chớm nở, còn Luật vẫn thong dong như chưa từng có gì xảy ra. Sau khi nghe câu trả lời thẳng thắn của Tôn, Luật không ngần ngại mở miệng phun ra câu thứ 2:

- An tâm, đùa xong tôi trả lại cậu.

- Có chết cũng không. - Tôn đáp ngay, không phải suy nghĩ dù nửa giây.

- 30% cổ phần công ty tôi? - Luật cố gắng mua chuộc.

- Bị ngu à? Hay bị điếc? - Tôn kiểm hộp cứu thương dưới ngăn bàn, mỉm cười như chưa nghe thấy gì - Luật, nếu cậu nói yêu 1 người, thì tôi rất vui mà chúc mừng cậu, tuy nhiên...

“Cách” Tôn đã nhanh chóng bằng tay lại, đóng hộp cứu thương, đôi mắt không chút khuất phục nhìn Luật, anh chàng kiên nhẫn mà dứt khoát trả lời:

- Ngô Dương Tịnh là cô gái của tôi, tôi tuyệt đối không cho phép.

- Cậu có phải cha cô ấy đâu? Vả lại...hai người cũng chưa kết hôn hay chính thức quen nhau, không phải sao? - Luật đánh trúng tâm lý của Tôn, khiến anh chàng giật mình.

Triệu Tôn thấy cử chỉ hành động của Luật, nụ cười không khỏi nhếch lên, rồi đi đến, tác phong thường ngày vỗ vai Luật:

- Luật, tôi nghĩ cậu cũng không tới mức cho người điều tra chỗ ở cô ấy đấy chứ?

- Cậu nghĩ sao? - Luật nhắc người dậy.

- Tôi không nghĩ cậu làm tới mức này. - Tôn siết vai Luật 1 chút, gần giọng.

- Tôi chỉ cho người điều tra trước khi xuống máy bay thôi. Ai mà biết được. - Luật gỡ tay Tôn ra. - Không ngờ đó chính xác là cô gái đó, lúc này tôi có lái xe đi ngang nhà cô ấy.

- Hả? - Tôn ngạc nhiên. Luật lái xe ngang, vậy là đã thấy bảo bối của anh? Vậy sao còn hỏi? Cái anh chàng này...không lẽ...

- Nhìn hình thì tôi đoán được năm mươi phần, nhưng không nghĩ là cô gái đó. Cậu không biết đâu, lúc tôi đi ngang nhà cô ấy, cảnh tượng đầu tiên là vệ sĩ gác bên ngoài hết sức can ngăn, ký giả ào ào chen lấn, còn cô gái ấy.... - Nói tới đây, Luật dừng lại, khóe môi tà mị nhếch lên. - Cô ấy quẹt ngã 1 tên ký giả trong hàng chục tên đang chen lấn trèo tường vào, cảnh tượng ấy thật sự làm tôi rung động.

Triệu Tôn toát mồ hôi hột, vội vã khoác áo, chạy ra khỏi phòng làm việc. Aric Luật mỉm cười, cũng nhanh nhẹn đuổi theo. Bên ngoài ký giả biết không thể lấy thông tin được từ phía Triệu Tôn, nên có bao nhiêu cũng dờn hết qua nhà Dương Tịnh. Thư ký thấy Tổng giám đốc chạy vội vàng, liền chạy theo, bảo:

- Tổng giám đốc, còn cuộc họp chiều nay? Còn cuộc gặp với Giám đốc bên công ty khách hàng?

- Đẹp hết cho tôi! - Triệu Tôn gào lên hết hần hết mọi người gần đó hoảng hồn, liền vào xe, đóng sầm cửa lại, ngồi vào ghế lái, khởi động xe chưa xong đã đạp chân ga chạy vút đi.

- Tổng giám đốc!!! - thư ký gọi với lại, nhưng vô ích, liền vô lực bóp trán thở dài, bật máy gọi cho Chủ tịch - Chủ tịch, Tổng giám đốc rời công ty rồi ạ, hình như rất vội vàng...

Triệu Tôn ngồi ghế lái, hết sức lo lắng, lo lắng đầu tiên là lo cho Tịnh, lo lắng thứ 2 cũng là lo cho Tịnh, mà lo lắng thứ 3 cũng là Tịnh. Anh sợ cô bị đám ký giả như sói ấy làm gì đó thật nguy hiểm, sợ cô bị báo chí đưa lên là “người nguy hiểm”, sợ cô bị thương, sợ nhất là những tên đàn ông làm ký giả trèo tường vào nhà cô. Dương Tịnh vốn đang bị bệnh, không có sức để mà chống lại ngần ấy người.

- Khốn kiếp! - Tôn bực dọc tăng số, đạp mạnh chân ga, chiếc xe đua lao vút.

Khi tới nơi....

- Thiếu gia! - vệ sĩ đứng gần đó kêu lên.

Trước mắt Triệu Tôn bây giờ là đám ký giả đang sợ hãi núp vào 1 góc, có người bỏ chạy tán loạn. Vệ sĩ toàn thanh niên trai tráng đáng lẽ đang bảo vệ Dương Tịnh mà giờ đây đang quay người vào nhà Tịnh, bảo vệ ký giả khỏi con quỷ Satan đang gầm gừ muốn nhai tươi nuốt sống cả đám.

- Sao vậy? - Triệu Tôn nghĩ tới tình thế đã thay đổi, cái gì cũng đổi thay.

- Ngô tiểu thư ra tay quá mạnh, chút nữa làm gãy cổ 1 người đàn ông rồi. - vệ sĩ đầy sợ hãi nói.

Tôn mọc đầy hắc tuyến a~

- Cô ấy vẫn ổn chứ?

- Vâng, rất khỏe. - vệ sĩ nói chắc nịch.

Thấy Triệu Tôn, ký giả quên ngay sợ, vội vã bộc phát bản năng nghề nghiệp, ào như lũ tới chỗ anh, đặt rất nhiều câu hỏi, mà câu hỏi dính dáng chủ yếu tới:

- Tổng giám đốc Triệu Tôn, anh có bao giờ suy nghĩ kỹ chưa? Khi mà chọn 1 cô gái như vậy?

- Tôn tiên sinh, mong anh trả lời vì sao mà lại yêu 1 cô gái...hung dữ như vậy?

- Tôn tiên sinh, anh có thấy quyết định của mình là sai lầm?

- Các người có muốn ngày mai tòa soạn của các người sạt nghiệp không? Hửm? - giọng ai đó thốt lên từ chiếc xe tuyệt đẹp mui trần phía sau.

Nhìn kiểu dáng xe là biết nó có 1 không 2, chiếc này được cấu tạo khác với tất cả mọi chiếc xe trên thế giới, nhãn hiệu chỉ dán cho có để qua mặt cảnh sát hay thị trường. Aric Luật bước ra từ chiếc xe đó, kiểu dáng thể thao kết hợp với cái mặt điển trai của anh khiến tất cả phải im lặng.

Ai cũng biết Aric Luật là người trong hắc đạo, nói 1 làm 10, động vào giết sạch.

- Triệu Tôn! Anh cho ngay đám vệ sĩ ký giả cút hết cho tôi! Tự đứng bước vào nhà tôi 1 cách không cho phép là vi phạm pháp luật! - Tịnh hét từ cửa sổ phòng ngủ, không nể nang ai, cái tức đã nhai nuốt trí óc của cô rồi.

- Dương Tịnh.- Tôn tách khỏi đám đông, vệ sĩ né đường cho anh chạy vào. - Cô ổn chứ?

- Mắt anh bị mù hay sao không thấy? Tôi ổn! - Tịnh gầm gừ.

- Cái con nhỏ này...! Cô xuống đây ngay cho tôi! - Tôn không nhịn nữa, hét toáng lên.

- Quen cái kiểu người ta nhưn mắt nhìn rồi sao tên chết tiệt kia!? Anh cũng nên thừa hưởng cái cảm giác nhìn 1 người nào đó cao cao tại thượng hơn mình đi! - cô ném gối xuống, không chút chần chừ ngượng ngập mắng chửi anh trước truyền thông đại chúng.

Triệu Tôn cùng Dương Tịnh chỉ chốc trước mặt đám đông. Giờ không ai biết sĩ diện đánh vắn thế nào rồi. Aric Luật thấy Tịnh ném đồ xuống, nhưng không cái nào đủ sức dả thương Tôn hết, thậm chí nguyện ý làm dơ đồ.

Cười khở.

- Tôi lệnh cho các người, khôn hồn thì biết thân biết phận, không thì không yên với tôi đâu. - Luật lạnh lùng bỏ lại 1 câu với đám đông ký giả.

Ký giả sợ sệt rút đi, vệ sĩ biết tai mặt Luật không hề nhỏ, liền cúi đầu chào nghiêm túc, không dám chọc anh giận.

Cuối cùng thấy người lạ, nên Tịnh cũng phải nhịn, mời 2 người vào uống cốc trà trước. Nói chung, lát nữa đá ra khỏi nhà sau...

*****

“Cạch” 1 cốc trà được đặt trước mặt Luật, anh chàng ngay ngẩn ngồi trên sofa, nở nụ cười nghề nghiệp khiến Dương Tịnh có chút động lòng. Tuyệt nhiên Triệu Tôn cũng ngồi sofa, nhưng không được mời trà, càng tuyệt đối không được Tịnh để ý.

Anh đổi.

- Tịnh, trà của tôi đâu? - anh hét lên, bực dọc.

- À, anh có ở đây hả? Tôi không biết. - Tịnh nhìn Tôn bằng ánh mắt khinh bỉ cùng cực, đến nỗi con gián còn hơn 1 chút.

- Tôi tên Aric Luật, bạn của Tôn, rất vui được gặp cô, Ngô Dương Tịnh. - Luật chìa tay ra, có ý muốn bắt tay.

Dương Tịnh để mắt loại đàn ông này lâu rồi, vì kiểu người này rất nguy hiểm, lời nói sắc bén như dao, đủ để con gái ngã gục. Cô biết cuộc viếng thăm nhà của Luật hẳn có gì đó rất đáng ngờ.

- Vâng, rất vui được gặp. - cô cúi đầu chào, tuyệt đối không muốn đụng chạm vào đàn ông phong lưu.

Aric Luật cũng hiểu được động thái này của Tịnh. Tôn nhìn đôi mắt của Luật, cũng biết bạn mình đang nhìn Tịnh với ánh mắt hứng thú phải nói là tột cùng của tột cùng.

- Hôm nay 2 người tới đây làm gì? - cô ngồi xuống sofa, nhìn vào mắt Luật, hỏi rõ ràng.
- Tôi nghe nói cô rất tuyệt vời, được Tôn rất trân quý...không ngờ khi gặp, công nhận là quá mức tưởng tượng.
- Cảm ơn, tôi không đến mức như vậy. - Tịnh nghe qua rất hài lòng, chỉ có điều không tỏ ra mặt.
- Ai nói tôi trân quý cô ta? - Tôn gào lên phản bác.

“Rắc” cái khay trong tay Tịnh nghe 1 tiếng vỡ, Tôn bị ánh mắt giết người của Tịnh nhìn chăm chăm, mang theo câu “Anh có muốn ông nội cạo trọc đầu anh không?”. Ánh mắt này uy hiếp anh, khiến Tôn ngoan ngoãn ngồi im. Tịnh biết vấn đề này mà truyền ra ngoài, đương nhiên cái miệng của Tôn rất nguy hiểm, 1 khi truyền là đi luôn khỏi quay lại.

- Dù gì 2 người cũng tới đây rồi, ăn 1 bữa cơm chứ? - cô đứng dậy, mỉm cười.
- Thật cảm ơn. - Luật cũng cười.

Hai người này không thoát ra vẻ lưu luyến từ 1 phía thì cũng là chán chường về 1 bên. Tịnh rất ghét loại đàn ông đa tình, đi đâu cũng tán tỉnh người này người kia. Luật thì thích thú với cách nói chuyện của Dương Tịnh, rất thẳng thừng không kiêng dè ai.

- Tôi không làm bà mối, cô ấy là của tôi, xéo ra khỏi đây ngay == - Tôn bực dọc này giờ mới lên tiếng.
- Tôi đi vệ sinh, nhà vệ sinh ngay đó phải không? - Luật không quan tâm, liền nhắc hông đi vào cánh cửa nhà vệ sinh đối diện nhà bếp.

Triệu Tôn này giờ nhịn, nhịn hết vì không nghĩ rằng Luật trắng hoa để ý tới Tịnh, mà cho dù Luật có thích Tịnh đi chăng nữa, Triệu Tôn sẽ không bao giờ để yên. Tịnh và Tôn là 1 cặp. Đời nào để con kỳ đà ấy chen vào?

Tôn thấy Luật nguy hiểm, cũng đi vào nhà bếp trông chừng.

*****

- Aric tiên sinh, mong anh có lòng tự trọng, bỏ tôi ra, không thì tôi không khách khí. - Tịnh mới vừa lơ mắt đi 1 chút, Luật nhanh chóng đi vào nhà bếp với cái cốc mượn nhà vệ sinh, ai ngờ liền ngay đó trấn áp cô vào tường.

Ban đầu Dương Tịnh khá hoảng hồn, sau đó nhận thức có hoảng hồn cũng vô ích, con người này mặt dày còn hơn Triệu Tôn, càng chống đối càng sai lầm, cô để yên cho anh ta đè cô vào tường.

- Nhìn gần mới thấy em rất xinh đẹp. - Luật phát ra 1 câu mà cô cảm thấy “thật buồn ối”
- Cảm ơn. - cô đương nhiên nhần nhịn, lấy chút sỉ diện cho Tôn.
- Tịnh, không phải quen với Triệu Tôn quá nhàm chán sao? Yêu tôi đi. - Luật nhanh chóng vào thẳng vấn đề, bàn tay vuốt ve xuống cổ cô.
- Vậy sao? - Tịnh miễn cưỡng trả lời, đôi mắt nhìn khinh bỉ cùng cực.
- Tất nhiên. Tôi gia thế lớn hơn gia tộc họ Dĩ, tuyệt đối không thất đức, tuyệt đối không trắng hoa và tuyệt đối không phá gia chi tử. - Aric Luật mặt dày vẫn tiếp chuyện như chẳng có gì xảy ra.
- Tôi có hỏi đâu mà cố gắng phủ định làm gì? - công việc thường ngày là xía xối Triệu Tôn bây giờ được khai hỏa với Aric Luật, Tịnh rất nhanh làm đối phương cứng họng.
- ... - người như Luật mà cứng họng là trình độ chưa bằng Tôn.

“Cạch” cánh cửa nhà bếp mở ra, Triệu Tôn đi vào rất khoa trương và dừng lại ngay cái cặp đang có hành động ám muội kia. Cảm giác kiên quyết “cô ấy là của tôi” nhanh chóng sụp đổ. Tôn khí thế lụi tàn, thay vào đó là ghen tuông hừng hực cùng với thất vọng tràn trề...

Cảm giác như thấy vợ mình ngoại tình...

Dương Tịnh cảm giác khó chịu, như thể bị bắt gian tại trận, liền nhìn Triệu Tôn chăm chăm, hỏi:

- Đứng đây làm gì?

Câu hỏi bộc thêm lửa ghen của Tôn. Cô nói như vậy là vì sợ anh hiểu nhầm, nên có ý nhờ anh giúp, ai ngờ được chuyển sang tai của Tôn y như câu trách móc vì anh đã vào...

- Dương Tịnh! Cô muốn làm tôi tức chết phải không!? - Tôn nghiêng răng bước lại, mặt hầm hầm.

- Hả? - Tịnh không hiểu Tôn đang cố làm gì?

Tự dưng cô bị Aric Luật áp môi lên, nụ hôn hết chuồn chuồn nước, Tôn đứng xa không kịp chạy lại nên đã phải nhìn thấy cái cảnh đó...Lòng trào máu sôi! Tức giận bùng bùng! Người nào đó bị cưỡng hôn liền không nhin nhục thêm chút nào để lấy danh dự cho Tôn, nắm lấy cổ áo Luật, xoay người và quật 1 cái "Rầm!" xuống đất. Triệu Tôn thấy cảnh này, hồn xiêu phách lạc...tức giận bị sợ hãi làm nén hết mức...

Luật cảm giác như mình mới vừa xuống Địa Ngục...nhưng thực chất bây giờ anh mới xuống a~

- Ai cho anh chạm vào tôi? Hửm? - Dương Tịnh không chút chần chừ nắm lấy cổ áo Luật kéo lên với lực rất mạnh - Anh là Aric Luật đúng không? Mã ngoài rất đẹp trai, tôi công nhận, nhưng anh làm tôi cảm thấy buồn nôn!

Cô hung hăng giơ tay đâm vào mặt Luật, anh chàng đào hoa né không kịp, bị ăn 1 đấm. Ai mà biết chuyện này không giống những cô gái mà anh đã từng gặp qua, bình thường sẽ vờ yếu đuối, rưng rưng nước mắt hoặc nhiều lắm tát nhẹ 1 cái thôi...ai ngờ...

Triệu Tôn là chưa nói Dương Tịnh là người thừa kế võ đường của cả 1 gia tộc họ Ngô, tuy lâu nay không hoạt động nhưng cô nàng này vẫn thường xuyên tập luyện.....

- Không nhằm anh giàu có lắm phải không? - Dương Tịnh ngồi xổm xuống, khép nép dịu dàng cười làm Triệu Tôn không có tội gì mà cũng run cầm cập. - Công tử bột được nước làm tới?

Luật bị ăn 1 đấm mạnh nên có chút choáng, người mạnh khỏe như anh mà chịu còn không nổi, huống hồ những ký giả kia...quả thật chết người. Dương Tịnh xốc cổ áo anh, mặc dù lùn hơn đàn ông 1 cái đầu, nhưng khí thế bức người khác nhảy vào lửa còn được...cô siết chặt áo anh ta, nói như đánh vào mặt anh 1 phát:

- Tôi là tôi nhin vì Triệu Tôn, nếu không phải anh là bạn thân của tên ấy, tôi tuyệt đối sẽ cho anh tuyệt tự đời đời kiếp kiếp này!

Nói xong, Dương Tịnh hăng học bỏ tay ra, tức giận bước phải nhà bếp, khoác áo đi ra ngoài. Ở lại khéo làm cô tức điên mà chết! Cả tên bánh bèo Triệu Tôn nữa! Cô lúc đó mong biết bao nhiêu là anh hùng cứu mỹ nhân! Ai ngờ tên ấy lại đứng đực mặt ra không biết làm gì!? Có phải đang thọc tiết cô không!? Thật là tức chết mà!!!

Triệu Tôn nhìn bóng dáng nho nhỏ của cô, bất giác thấy thất vọng về bản thân, nhưng rồi nhìn sang Luật đang chỉnh lại cổ áo, hằn trên khuôn mặt tuần tú kia là 1 vết đỏ bầm. Chắc chắn cô đã rất tức giận, trong khi đó anh vô dụng đứng nhìn...

- Triệu Tôn, cô ấy quả thật mạnh mẽ khác người. - Luật khó khăn cử động hàm.

- Luật.

Triệu Tôn quay người, dáng người cao lớn nhìn chằm chằm vào tên ngồi dưới nền nhà, toát ra sắc khí lạnh lùng, đôi mắt như có ý cười làm Luật run người, lâu lắm rồi mới thấy Triệu Tôn ở dạng này. Triệu Tôn nắm lấy con dao trên bếp, lại gần Luật như thể 1 con mèo đang nhắm tới 1 con chuột, đáng vẻ thịch người đến đáng sợ.

- Tôn... - Luật là 1 nhánh nhỏ của hắc đạo, nhưng nói gì thì nói, Triệu Tôn vai vế không dính hắc đạo, tuy nhiên, bà nội cậu chàng là trùm bà của hắc bang, Triệu Tôn đương nhiên nhiễm chút thói lưu manh thêm người. Phần 9 phần 10, vuốt mặt cũng phải nể mũi, Luật trước giờ vẫn luôn kính trọng bà của Tôn, đương nhiên, cũng có chút sợ Tôn khi anh chàng ở trạng thái này.

"Vụt" lưỡi dao xoẹt qua mặt Luật, 1 ít máu tong tống xuống sàn nhà. Luật thấy mình bị thương, may mà né kịp, không thì bị xéo mũi rồi.

Triệu Tôn vẫn còn ý cười, anh chàng cầm dao như thể đồ chơi, cúi người gần mặt Luật, cười thân thiện:

- Ngô Dương Tịnh là của tôi, còn chạm vào cô ấy, mặc kệ cậu là ai, tôi sẽ giết cậu.

Nói xong, Tôn thoải mái rửa dao rồi đặt lại chỗ cũ, lấy điện thoại mở máy gọi Dương Tịnh, nét mặt có phần dịu dàng dễ chịu hơn. Luật điều chỉnh lại nhịp thở, vì là bạn thân nên được nương tay, không thì không biết bản mặt anh giờ này còn được như vậy không nữa.

Có trời mới biết, khi 8 tuổi Triệu Tôn nhào vào đánh 1 đàn anh 14 tuổi đến nỗi nội thương vì dám sỉ nhục cha mẹ của Tôn là con của du côn, sau khi bị người khác mắng nhiếc cha mẹ như vậy, Tôn liền cầm ống sắt quất 1 phát lên đầu tên đó, ngay đó quất mạnh vào lưng như muốn đâm chết người, may mà tên đó còn kịp nhìn thấy mặt trời...những cảnh rừng rợn đó, Luật chứng kiến hết....đáng sợ nhất Triệu Tôn không run cầm cập hay chạy trốn khi người lớn tới can ngăn, cũng không thấy phản ứng thái hóa nào của 1 đứa trẻ khi đã thương người khác, mà đơn giản trong đôi mắt:

Chỉ cười nhàn nhạt.

P/s: ... Tui ko muốn viết nữa!!! Tui nổi da gà hết rồi!!!! Bạo lực!!! Phản đối bạo lực!!! Chap sau cho hường phần hoa lá hẹ!!!

11. Chương 11

- Dương Tịnh à, tôi thật lòng xin lỗi mà, Dương Tịnh! Dương Tịnh à!! - Triệu Tôn lấy xe chạy theo đuôi Dương Tịnh, bất chấp con mắt nhìn của người ngoài như thế nào.

- Hừ! Tránh xa tôi ra, tên chết dẫm! Đồ bánh bèo! - Dương Tịnh hung hăng đập vào chiếc Ferrari của Tôn, làm nó nảy 1 đường dài, rồi hăm hăm quay đi, coi anh như không khí.

- Đừng giận nữa mà Dương Tịnh!!! Tôi biết lỗi rồi. - Triệu Tôn không quan tâm chiếc xe yêu thích của mình bị nảy xước, vẫn lái xe đuổi theo cô, 1 mực xin lỗi.

Chiếc xe sang trọng cứ lảng vảng gần chợ thu hút bao nhiêu ánh nhìn, mọi người tự hỏi có phải đang đóng phim? Nếu thế thì diễn viên nữ - Dương Tịnh - không hề hợp với diễn viên nam chút nào! Nhưng đồ ai biết được, Dương Tịnh đang tức gần chết, uất ức gần chết. Hôm qua Dương Tịnh bỏ đi, vậy mà Triệu Tôn cũng không đuổi theo nắm lấy tay cô như mấy phim tình cảm thường làm, thay vào đó là bật điện thoại gọi cô về...Có ai như anh không chứ! Cô hi vọng biết bao anh có chút tình cảm đậm đà vị nước mắm với mình, không ngờ được là anh không có chút nào biểu hiện nồng đậm, mà thay vào đó là lạnh nhạt đến phát nôn!

Bây giờ lại lẻo đẻo theo cô, bày đặt xin lỗi, nghĩ cô là ai hả?

Triệu Tôn thấy Dương Tịnh nổi giận, tránh mặt anh, khiến anh không khỏi khó chịu, nhăn mặt chui ra khỏi xe, liền nắm lấy tay cô, lớn tiếng:

- Tôi hạ mình xin lỗi rồi, còn muốn gì nữa!? - Nói thật, lỗi lầm lần này đâu phải do anh! Tại sao ông nội lại bắt anh đi xin lỗi cô chứ!?

- Dĩ thiếu, buông tôi ra! - cô gạt phắt tay anh, nhanh chân bỏ đi.

- Rốt cuộc tôi phải làm sao cô mới chịu tha thứ hả!? - anh bực bội gào lên, không chút giữ thể diện...à mà anh làm gì có mà giữ với không giữ...?

- Được, để tôi yên! Tên vô dụng! - cô bực bội gần từng chữ, thật không muốn qua lại với thể loại đàn ông con trai thế này!

Can Tuấn ngồi trong xe, toát mồ hôi...Hiếm khi nào anh thấy 2 người này gây nhau kịch liệt như vậy. Cảm giác bây giờ không phải cãi yêu...mà là sinh tử 1 trận...Quả thật 2 người rất khó khăn đối diện với nhau...Mặc dù chuyện nhỏ như con kiến. Dương Tịnh thì Can Tuấn không nói làm gì, tuổi cô là tuổi bông bột, có thể nghĩ sai vấn đề, có thể hiểu lầm, có thể ghen tuông tức giận không đâu. Nhưng Triệu Tôn làm anh quá là

thất vọng. Ngay khi rời nhà Dương Tịnh, Triệu Tôn phóng xe về nhà, ai ngờ vị ông nội đáng kính của Triệu Tôn là mắng cho 1 trận....Can Tuấn còn tưởng Triệu Tôn nhịn nhục coi như mình vì chữ “Hiếu” mà không dám cãi, ai ngờ Triệu Tôn phản bác ngay lại những lời mà ông nội nói, ngay đó bỏ lên phòng khóa chặt cửa. Can Tuấn phải mất cả 1 đêm “tụng kinh” cho đầu óc Triệu Tôn “mở mang”, để anh chàng này biết mà còn hành sự cho đúng.

Ai ngờ hôm nay, Tuấn tưởng được rồi, không ngờ giống bắt cóc bỏ đĩa...

Nhưng Can Tuấn hiểu cho Triệu Tôn, người con gái mà cậu chàng mong chờ trao gửi nọ hôn đầu bị 1 tên dạng như Aric Luật cướp mất, tức là phải! Nếu Thủy An mà bị cưỡng hôn như thế, thì Can Tuấn cũng 1 bụng nộ khí, ầm ầm sóng gió chứ chẳng vừa. Nhưng hành động của Triệu Tôn là “giận cá chém thớt”, căn bản không phù hợp với người thiếu niên nhẩn như Dương Tịnh.

“Aric tiên sinh ơi là Aric tiên sinh....anh không gây rối 1 ngày không chịu nổi sao?” Can Tuấn bóp trán, lắc đầu thở dài.

Coi như lần này anh làm không công cho mối tình này đi.

- Dương Tịnh! Cô không sợ mẹ cô mất việc sao? - Hèn hạ kiểu nào cũng đáng, nhưng Triệu Tôn sắp tức điên rồi!

- Được! Anh dám! - cô không ngần ngại trả lời, kiểu như bắt cần đời nhìn anh.

- Lần này cô chống đối lệnh Dĩ thiếu tôi sao!? - anh hung hăng lại gần cô, nhe răng cười.

- Anh!...

Chưa kịp nói gì thì đã bị cưỡng hôn giữa thanh thiên bạch nhật, Dương Tịnh tái mặt...Triệu Tôn hôm nay quả là bị điên à? Nhưng cảm giác bị anh cưỡng hôn cũng không tệ lắm, rất được.

Can Tuấn á khẩu.

- Tốt, giờ nọ hôn của Luật đã truyền tới miệng tôi! Cô coi như còn nọ hôn đầu! Như vậy được chưa!? Đừng giận tôi.

“Cậu chủ!!!!” Can Tuấn gần như gào lên, anh không nghĩ tới đầu óc Triệu Tôn lại đơn giản như vậy. Cách ăn nói Triệu Tôn vốn thẳng thắn, nên có phần bộc trực rõ ràng. Nhưng mà....sao lại ngu ngốc đến mức thế này.

Dương Tịnh nghe xong, sắc mặt từ dễ chịu chuyển sang đỏ, hết đỏ rồi xanh, hết xanh rồi tái xám lại, cô nhìn Triệu Tôn...và lúc lâu mới thở được 1 câu:

- Có nghĩa anh bị đồng tính?

“Rắc.” 1 âm thanh nào đó đã gây trong cái tư tưởng tốt đẹp của Tôn nhà ta, ngay sau đó, mọi người đều nhìn anh bằng con mắt khác thường...“Đẹp trai tội cái bị gay...”

- Tôi nói tôi bị đồng tính lúc nào? - Triệu Tôn không phải người dễ dãi đứng vị trí thế giới thứ 3, anh là trai thẳng.

- Anh ghen đó thôi. Nọ hôn của Luật rơi vào miệng anh cơ mà. Triệu Tôn, tôi là con gái, nhưng trong tâm tôi, dù có như vậy, tôi vẫn theo phe anh, tôi vẫn ủng hộ cho anh. Cho dù anh mượn tôi làm “bạn gái hờ” chờ ngày Aric Luật trở về, tôi vẫn sẽ ủng hộ anh.

Dương Tịnh vốn nói ra những lời này cốt yếu để mọi người hiểu lầm, tin tức xấu về cô cũng sẽ dứt, mà cô ngư ông đắc lợi, vừa thỏa được cơn tức, vừa đứng nhìn anh bị phỉ báng, cảm giác không hề tệ chút nào. Nói xong, cô ra vẻ yếu đuối, bỏ chạy. Để lại trái tim anh vỡ tan tành từng mảnh...

“Mình...bị cô ấy...nói là Gay...là Gay....là Gay...là Gay....” tiếng lòng Triệu Tôn lặp đi lặp lại...

Triệu Tôn im lặng...

Chợ náo nhiệt cũng lặng im...

Can Tuấn á khẩu đợt 2.

“Ngô tiểu thư...lần này...tôi theo phe cậu chủ...”

Ngay sau đó, báo sáng ngày hôm sau...Triệu Tôn được mọi người biết tới là...Tổng giám đốc bị...Gay...

May mà tờ báo đó không lớn, nên dễ dàng dẹp sạch...

Còn Triệu Tôn, nhốt mình ở nhà 3 ngày không ra ngoài...

“Mình...bị bảo bối...nói Gay...Nhấn tâm...thật quá nhấn tâm...Hic....Hic....”

12. Chương 12

Lần đầu tiên Triệu Tôn gặp Dương Tịnh, không phải ở 1 bữa tiệc, không phải ở 1 căn phòng, không phải cầu huyết giống như mấy truyện ngôn tình thêm thất lãng mạng. Mà là ở công viên. Lần thứ 2 mới gặp ở khu phố X. Và lần thứ 3 là bữa xem mặt định đoạt kết hôn. Không nói chắc không ai biết, Triệu Tôn lần đầu tiên gặp Dương Tịnh đã ghi nhớ khuôn mặt vốc đáng cô. Lần thứ 2 gặp đã có cảm tình. Lần thứ 3 thì khỏi nói, chính thức trao nửa đời còn lại cho cô.

Nhưng Dương Tịnh hiển nhiên không quan tâm, cũng chẳng thèm nhớ 3 lần đó. Cô đã định trước là...lần đầu tiên thấy anh, cô ước mong mình gặp tai nạn xe chết ngay lập tức cho khỏe người.

Sau mấy tháng ở bên nhau, cái gì định thì cũng định, mà loi nhoi để ra 1 thứ gọi là tình cảm.

Lần đầu tiên gặp nhau, cô rất...e hèm, nếu phải gọi...thì là 2 chữ: “Máu chó”

Lần đầu gặp Triệu Tôn, Dương Tịnh mặc 1 bộ váy, đang ngồi chơi dung dăng dung dẻ mua đồ cùng người yêu - e hèm...tên đó đã chia tay lâu rồi, vả lại...chỉ có cô xem hắn là người yêu. Cô hết sức vui vẻ đến mức vợ vấy cái túi xách lung tung, khéo môi dăng tới tận mang tai. Không ngờ Triệu Tôn biết cái định ước này, đã đi đến gặp cô qua tấm ảnh, biết cô hôm nay vì điệu đi đâu đó với thằng con trai nào đó mà tới giờ anh vẫn hận không giết hắn được, vô tình đi ngược hướng với cô, bị tổng nguyên cái túi xách vào mặt...sống mũi dịu dằng chảy máu tươi...

Nói chính xác hơn, lần đầu tiên Triệu Tôn gặp Dương Tịnh, đã bị đập đến chảy máu cam...Sau đó anh mới biết, Dương Tịnh làm chủ cả 1 võ đường...

Lần thứ 2 gặp nhau, là ở khu phố X. Cô ngồi ở hàng ghế đá công viên, cúi đầu buồn rĩ rụi, khéo làm sao nhà Triệu Tôn cũng gần đó, hôm đó anh ra ngoài đi làm vài chuyện, thấy hình dáng quen thuộc, liền tấp vào định hỏi chuyện. Không ngờ lúc đó cô khóc rất thảm thiết, bảo rằng tên đó không xem cô là con gái, bảo muốn chia tay, vì cô quá mạnh mẽ, làm ảnh hưởng đến lòng tự trọng đàn ông của anh ta - cho tôi xin đi, lý do củ chuối đó cũng tin được, nói trắng ra là không cần nữa nên đá đi ấy mà. Cô vừa lầm bầm trách mắng mà không biết là anh đã lại gần. Triệu Tôn lần đầu thấy con gái khóc, liền rút khăn tay. Thừa dịp cô cúi đầu thì anh đặt cái khăn tay lên đầu cô - ....Triệu Tôn....sao anh lại đối xử với con gái như vậy?, nhấn đầu cô nhẹ nhẹ, bảo: “Tôi...tôi chỉ đi ngang qua, tôi sẽ đi ngay..” Nói rồi, anh vội vã bỏ khăn tay lại, phóng người chạy 1 hơi.

Lần thứ 3 gặp nhau, cô và anh ngồi chung 1 bàn ăn, gia đình để 2 người tự tìm hiểu thì Dương Tịnh nằm lả ra ngủ khò khò, còn dặn Triệu Tôn ngồi canh. Anh đường đường là Tổng giám đốc, giờ phải trông cô ngủ, xem còn mặt mũi nào? Thế là đồng phạm ngủ chung 1 lượt, có bị chửi thì chửi chung.

Thêm mấy tháng quen biết nhau, anh thực sự muốn ở cạnh cô.

Nhưng bây giờ...hồi tưởng vô ích. Một cái cục nào đấy bị nói là Gay đang ngồi khóc âm ỉ đến mọc rêu chân tường mà không chịu chui đầu ra gặp ai...đã thế miệng còn lảm bảm suốt cả đêm, đến sáng thì đột nhiên nằm lả ra bất tỉnh nhập viện...

Bác sĩ bảo là si tờ rét quá lớn, đến độ thiếu máu chạy lên đầu, chỉ chốc nữa tỉnh lại..

Tên ngốc...

13. Chương 13

- A lô... - Dương Tịnh đang nằm ngủ say sưa vào buổi tối đầy gió và trăng thì điện thoại gọi tới, cô đã lơ nó 3 cuộc thì đến cuộc thứ 4 không chịu nổi nữa mà bắt máy.

- Bảo bối...úc...tôi thích em... - giọng ai đó bên kia nghẹn đầy mùi rượu, khỏi tưởng tượng cô cũng biết bộ dáng nhếch nhác đến mức nào.

Cô tự hỏi tên điên nào gọi tỏ tình cô trong cơn say. Tới bật đèn ngủ lên xem số điện thoại, thật sự biểu cảm của Dương Tịnh như thể tận thế tới thật. Cô trơ trơ mắt vào cái số điện thoại của Triệu Tôn...Không thể nào! Hắn mới vừa tỏ tình với cô đó!!! Là tỏ tình đóoooooooo!!!!

Tim cô nhảy tung tung múa ba lê, cô nhanh chóng gấp gáp điều chỉnh lại cảm xúc, cố hết sức giữ bình tĩnh, nghe được nhạc bên kia xập xình bên tai. Cô lo lắng hỏi:

- Triệu Tôn! Anh đang ở quán bar hả?

- Hihi, Dương Tịnh...tôi rất thích em...đó.... - giọng bên kia đã say quên trời mất đất rồi.

- Dĩ Triệu Tôn! Anh đang ở đâu? - cô gắt gỏng gào lên, cái tên đầu bả đậu ấy lại lếch nhếch tới quán bar mà không nói với cô 1 tiếng, còn uống say như vậy nữa!

- Quán Bar Phong Thượng...

- Đồ ngu, ngồi yên đó đợi tôi tới rước! - Dương Tịnh hết sức lo lắng khoác áo vào, ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài đường đón xe tới quán bar Phong Thượng.

Xe chạy chưa được bao lâu thì đã dừng tới chỗ quán bar, cô lo đến quên cả tiền - nếu bác tài không nhắc - mà vọt vào quán bar ngằm ở đây. Bảo vệ giữ cô ở cổng, xem xét độ tuổi của cô, may mà Dương Tịnh có điện thoại, lại có sổ của Aric Luật, đe dọa anh ta 1 chút là vào được bên trong. Ánh đèn lóe vào mắt, hết sức chói, cô tìm kiếm Triệu Tôn. Thấy anh đang phì phèo thuốc lá ở 1 góc của bar, xung quanh toàn là gái với gái...Tự dưng muốn chạy lại tát chết Triệu Tôn ghê...

Đã thích đàn ông cô chẳng nói làm gì, thì ra là lưỡng tính. (Đó là do chị tự mình hiểu lầm!!!)

Triệu Tôn đã được chuốc say, anh vẫn còn mơ mơ màng màng cho tới khi bóng hình sừng sững của Dương Tịnh đứng trước mặt. Anh tự động nhếch khóe môi cười vô cùng vô hại. Dương Tịnh biết anh đã say, liền tự mở ví của anh, rút ra 1 tấm thẻ, đặt xuống bàn: “Trả tiền.” Xong rồi tự mình đỡ anh dậy, lết tha lết thếch đi ra khỏi bar. Triệu Tôn uống quá chén nên đi đường mới có 1 chút đã buồn nôn, chạy vào bụi hoa xinh đẹp nôn 1 bãi cực kỳ hoành tráng. Dương Tịnh lo lắng vỗ vỗ lưng anh, thật nhẹ nhàng. Triệu Tôn nôn xong cũng là lúc xụi lơ. Lần thứ 2 cô phải hăm dọa người vô tội là Can Tuấn, nhưng Can Tuấn đang được điều đi Châu Âu xử lý chuyện bên họ ngoại của Triệu Tôn, không nghe máy. Cô lại lần nữa gọi Aric Luật, nhưng anh chàng đó đã đem cô vào danh sách đen....

Thế mới bảo, rõ khổ....

Lại phải bắt taxi đưa thẳng về nhà mình, lý do: Mọi người nghĩ tôi ác độc đến mức đưa tên khủng say xỉn này về nhà cho ông nội anh ta thấy à? Chắc chắn sẽ bị thiên không tha.

- Tịnh à...yêu tôi đi... - anh vừa được đỡ về thẳng phòng Dương Tịnh, vừa lèm bèm.

- Bà đây dềch làm! Con mẹ nó, ăn gì mà nặng quá!! - cô dùng tới văng tục cũng là chạch tới cột mốc thâm thù với khối lượng của anh.

Đã vậy người còn bốc mùi rượu! Hôi gần chết.

- Dĩ Triệu Tôn, kiếp trước tôi tự hỏi tôi là con gì mà bị anh hành dữ vậy nè? - làm cho anh uống ít canh giải rượu, véo vào bản mặt ngây ngốc của anh, thấy anh cười cười, tự dưng cũng không muốn chửi nữa.

Muốn đánh hơn.

Cô mặc kệ, thôi thì đêm nay cho anh ngủ tại phòng mình. Dù sao Triệu Tôn cũng đã say, căn bản còn không có lực làm gì cô. Dương Tịnh thấy Triệu Tôn khi say rất nghe lời, bảo đi đánh răng thì lập tức ngơ ngẩn ngẩn làm theo, bảo nằm dưới đất ngủ cũng ngơ ngẩn nằm bẹp dưới sàn lạnh lẽo cười đến độ người ta thấy thương. Bây giờ anh mặc áo sơ-mi màu lam nhạt, phối với quần tây, hình như anh mới làm việc xong.

Lại chạy tới quán rượu làm gì không biết.

Cô buồn bực véo véo mũi anh, Triệu Tôn nghén nghét mũi, cứ mơ màng cầm tay cô cắn nhẹ 1 cái, rồi ngủ tiếp. Dương Tịnh buồn cười, nâng đầu Triệu Tôn lên, chèn thêm cái gối, đắp thêm cái mền.

- Tôn, tôi cũng...ừm...tôi yêu anh. - cô cười khì khì, rồi leo lên giường, tắt đèn ngủ.

Lời tỏ tình này không đến tai người ngoài được, mà là được Triệu Tôn ghi âm lại, từ cái bộ dạng ngoan ngoãn hiện ra nụ cười tà ác đầy sung sướng. “Í hí hí hí, bảo bối của anh, em bị mắc bẫy rồi.” Rồi xong sợ bị phát hiện mà nằm ngủ thẳng cẳng, càng thêm vui lòng.

Thật ra anh chỉ uống khoảng 1 chai, còn lại do buồn ngủ với si tờ rét làm ảnh hưởng nên ngất lên ngất xuống....Hahaha! Vậy mà thành công làm cô tỏ tình với anh!!! Hahahaha!!!

P/s: ....Tiểu Tịnh....ông xã em là tên cáo già.

14. Chương 14

“Tôn, tôi cũng...ừm...tôi yêu anh.”

“Tôn, tôi cũng...ừm...tôi yêu anh.”

“Tôn, tôi cũng...ừm...tôi yêu anh.”

- Hahaha... - Triệu Tôn ngẩng mặt lên trời cười hí hửng, vui đến không ngậm miệng được, anh cứ bật đi bật lại đoạn ghi âm, nghe âm thanh của cô, cảm giác thiết sảng khoái....rất sảng khoái.

Bây giờ anh đang ở công ty, bao nhiêu người đi ngang phòng Tổng giám đốc đều thấy cảnh tượng anh ngửa mặt lên trời mà cười vui vẻ, tưởng rằng bài báo hôm nay làm anh điên rồi, nhưng thực chất chuyện sau đó còn kinh khủng hơn nữa.

Báo ghi là: “Tổng giám đốc Dĩ thị vào quán bar.” trên báo còn có hình chụp anh hút thuốc giữa 1 đồng con gái. Lúc đó anh về nhà chính thay đồ chuẩn bị đi làm. Ông nội anh chịu không nổi, mới tới tận phòng anh mà gào lên:

- Thằng trời đánh! Mày muốn làm ông mày tức chết phải không?!

Chưa kịp nói gì thì thấy Triệu Tôn kéo ông lão vào trong phòng, mặt anh dính luôn nụ cười trên đó, thật làm người ta muốn tát chĩa 1 cái cho tỉnh người. Anh tua đoạn ghi âm tới khúc gay cần mà anh đã cắt dán rất cẩn thận, bật lên cho ông nghe. Không ngờ sau khi nghe xong, mặt ông Dĩ cũng như mặt thằng cháu trời đánh, tâm tình hết sức vui vẻ, còn tự nguyện bước ra ngoài mà chúc anh 1 buổi sáng tốt lành.

Triệu Tôn cũng tính toán hết rồi, bây giờ trước mặt cô không cần giả oan gia nữa, trực tiếp tấn công. Dương Tịnh đã có trái tim của anh và ngược lại, vậy thì đại gì không thử 1 phen.

Can Tuấn đứng bên ngoài nghe giọng cười sung sướng của Cậu chủ, không biết có phải tên điên đó tới qua đi bar bị đập đầu vào bồn hoa không mà cứ lên cơn suốt. Bây giờ anh phải nhờ Aric Luật đi hăm tụi báo chí ếm vụ này lại hết mức có thể. Tự dưng nghe vậy tên điên nào đó gào lên phản bác:

- Không được, mở họp báo! Cuối tuần này mở họp báo cho tôi!!!! Còn nữa! Tôi hôm nay nghỉ làm 1 buổi!

Can Tuấn tự hỏi không biết bị đập có mạnh không, có đứt dây thần kinh tủy sống nào không nữa....

Triệu Tôn rất bất bình thường...

Đến độ người như Dương Tịnh nhà ta cũng hơi hơi nghi ngờ....tự dưng sáng nay đứng trước cửa nhà cô, còn cầm hoa tặng cho cô nữa. Rồi còn mời đi chơi blah blah blah các kiểu... Cô tự hỏi đêm qua đi vệ sinh không biết chân cô có đạp lên đầu anh để hư hỏng bộ phận nào không nữa...

- Triệu Tôn, anh không đi làm sao? - cô ngẫm lại, hôm nay đầu tuần, lại không đi làm, đến nhà cô làm gì?

- Chúng ta hẹn hò nhé? - Triệu Tôn vui vẻ khiến Dương Tịnh phát sợ...

Cô lắc đầu...hôm nay cô muốn nghỉ ngơi, vả lại còn vài thứ phải làm nữa.

- Vậy em muốn làm gì nè? - thứ phát âm sồn gai óc này không phải của Triệu Tôn được, cô nổi da gà lên hết rồi!! Nếu cô với anh trước đây không quen biết nhau, cô sẽ vì câu nói này làm cảm động. Còn bây giờ, Dương Tịnh thật muốn tát xéo hàm Triệu Tôn này, vì sợ anh đang mộng du.

- Bánh bèo....không phải anh bị linh hồn ai oán nào nhập xác rồi chứ? Hay nhậu nhẹt nữa? Hay là stress vậy? - cô lấy tay sờ trán Triệu Tôn, xác định không nóng không bệnh, lại đưa mũi ngửi ngửi gần hõm cổ của Triệu Tôn, xác định không mùi rượu.

Nhưng hành động này nhanh chóng được chặn bằng 1 nụ hôn, người chủ động là Đại thần họ Dĩ nhà ta.

(E hèm, hôn thường, không phải hôn kiểu Pháp nha mấy má.)

Hai bờ môi mềm mại bên nhau 1 hồi, cuối cùng lưu luyến rời xa, đầy hương vị tình chàng ý thiếp. Dương Tịnh bị hôn nhất thời đứng hình 1 lúc lâu....1 lúc thật lâu mới có phản ứng, điều này làm Triệu Tôn rất thích thú. Cô không nhanh không chậm giơ tay tát anh 1 bạt tay, rồi thấy người trước mặt kêu 1 tiếng, vẫn chưa tin được hiện thực. Dương Tịnh nhà ta quật thẳng bó hoa vào đầu Triệu Tôn thì mới xác định được đây là sự thật....hoàn toàn là sự thật. Hoa bay tả tơi, nam nhân bị tát trước mặt là thật....

Sáng sớm đến nhà cô => tặng hoa hồng => rủ rê hẹn hò => hôn không vì mục đích nào khác.

Khoảng mấy phút sau, cô mới đỏ mặt, mới đay nghiến Triệu Tôn.

P/s: Không ai trách em vì em phản ứng chậm đầu.... .__.

15. Chương 15

Một thanh niên nào đấy đang ngồi thần thơ vì cái cuộn ghi âm, mặt hết sức phiêu, tới đổi Can Tuấn phải gọi Thủy An tới xem xem tên gốc đó có bị bệnh gì không. Triệu Tôn vui đến mức cài ra đĩa, lúc làm việc muốn giải tỏa tinh thần thì bật máy lên nghe. Trời đã tối mà anh cứ cười cười trong phòng suốt, người hầu lo lắng đứng 1 đồng ngoài cửa, lăm bằm:

- Trời ơi, cậu chủ bị sao vậy trời? Cứ cười suốt. Có khi nào cậu chủ bị điên rồi không? - người hầu A lo lắng.

- Bậy! - người hầu B lắc đầu - Có thể mặt cậu chủ khó ưa quá nên bị chó táp 1 cái, tới giờ bệnh đại đang lan truyền trong máu.

- Thiệt hả!? - người hầu C hết sức quan ngại, vở vai người hầu D - Vậy là không được rồi, cậu chủ chúng ta bị bệnh đại rồi...tính sao đây?

- Tôi nghĩ đây không phải bệnh đại...có thể là cậu chủ bị căn bệnh HIV đó. Quá thất vọng về cuộc đời này nên mới điên điên khùng khùng thế này. - người hầu D phủ nhận bằng cái đầu đọc tiểu thuyết trinh thám - Khoan! Có khi nào ông chủ cũng...cũng bị HIV rồi lây cho cậu chủ không? Hay là phu nhân lây? Trời ơi.

- Cũng có thể lắm đó! Trời đất ơi! Lỡ mà bị bệnh HIV thì biết làm sao đây? Chúng ta phải đi gọi cho bác sỹ!

.

.
.
Can Tuấn đứng xa xa, gần như nín cười đến nước mắt sắp trào ra.

Dương Tịnh nhà ta cũng đâu có yên, cô về thăm ông nội mà đầu cứ ngẩn ra vì nụ hôn của Triệu Tôn, nhiều lúc còn tự ôm gấu (bông) cười hì hì...Đến độ ông nội cô chống gậy rồi mà vẫn lo Dương Tịnh bị đập đầu vào đâu làm đứt hết mạch thần kinh. Cô cứ cười suốt ngày, cười nham nhở đến độ người ta nhìn vào mặt cô cũng muốn tát vài bạt tay cho cô nàng tỉnh dậy.

Thầy dạy võ của cô thấy cô điên điên, cười cười suốt cũng lo, mới dặn cô ăn uống tử tế, nghỉ ngơi giờ giấc, đừng làm việc quá nhiều blah blah blah...Mà Dương Tịnh nghe tai trái tọt qua tai phải rồi trôi luôn...

Nham nhở đến độ bạn bè cũ thấy cô, đều lên forum trường bàn tán với chủ đề: “Phải chăng Dương Tịnh đã bị bỏ rơi nên điên điên khùng khùng?”

Bài viết này lập luận rất chính xác chặt chẽ, được nhiều lượt chia sẻ, còn được cả ngàn người vào bình luận, ai ai cũng tán thành. Có người còn ra sức viết 1 bình luận dài 1000 dòng kể về chuyện tình tóm tắt của Dương Tịnh, vâng, cái người ấy chuyên văn. Cuối cùng lời đồn 2 thành 4, 4 thành 16 và bắt đầu lan truyền đầy như con số có gắn bình phương.

Mà con ngốc Dương Tịnh chẳng hay biết gì hết, cứ cười nham nhở sống qua ngày...

.
.
.
Đọc xong cái vấn đề trên forum trường Dương Tịnh, Can Tuấn vì không nhịn được mà ôm bụng cười ha hả.

Người hầu trong nhà thấy vậy, sợ quá, nên mới rút ra nhận thức:

“Thì ra bệnh HIV cũng lây qua đường không khí!”

16. Chương 16

- Cô căn bản không đấu lại tôi.

Chương này, 1 con mẩu bánh bèo tiểu tam tên Na Nảo Nảo xuất hiện, là đại diện cho cả 1 club hâm mộ Triệu Tôn tìm đến cửa nhà Dương Tịnh hô to khẩu hiệu: “Dĩ Triệu Tôn là tượng đài vinh quang, được ngắm chứ không được dùng!”, thậm chí còn dán khắp nhà Dương Tịnh.

Ngày thứ nhất, Dương Tịnh gỡ từng cái từng cái đem đi bán lấy tiền, rồi lấy tiền đó mua 1 mảnh giấy dán tường dán phía ngoài nhà.

Ngày thứ 2, Dương Tịnh bán không hết, người ta không mua nhiều nữa, liền đem đi làm giấy lót nền cho sân sau, sau này khỏi phải lắp gạch mà đi chân trần vẫn tốt.

Ngày thứ 3, Dương Tịnh xếp máy bay, xếp ngôi sao, xếp hạt đính lên hiên nhà, khiến cho căn nhà nhìn bình thường trở nên thật thơ mộng.

Ngày thứ 4, Dương Tịnh vẫn còn thấy, cô liền xếp thành 1 đồng siêu nhân giấy, đem bán cho tụi con nít.

Ngày thứ 5, cô đích thân đứng đợi người dán giấy ngoài cửa, để cảm ơn người ta.

- Nhờ cô mà tôi có thể kiếm thêm thu nhập riêng, cảm ơn cô rất nhiều. - Dương Tịnh thấy người ôm 1 chồng giấy lại tường nhà cô chuẩn bị dán, thì cúi đầu cảm ơn rất chân thành.

- Ủ, tốt...Ồ khoan! Cô đem bán hết!? Cô dám bán Dĩ Tổng của chúng tôi? - Nảo Nảo hét lên, đã bị phát hiện thì thôi, còn lại la làng lên, đây đúng là tiểu tam ngu ngốc.

- Ô, thì ra không phải 1 mình cô, tôi cúi đầu cảm ơn tất cả những người đã giúp tôi có thêm thu nhập. - Nói còn chưa hết, Dương Tịnh còn đưa ra kiến nghị - Sau này dùng keo dán lên tường nhà tôi, làm ơn các cô có thể dùng loại nào dễ gỡ ấy, chứ để nó dính cả vào thì phiền lắm, tróc cả giấy dán tường ra.

Dương Tịnh của chúng ta không phải dạng gặp tiểu tam là chửi, là mắng, là nói chuyện 1 cách nghiêm túc, mà phải là chưa đánh địch đã chạy. Căn bản người dạng nào cũng không thể làm phiền được tư duy nhạy nhót của cô nàng, đó là vì sao mà từ đầu tới cuối, không hề có bất kỳ tiểu tam nào dám làm phiền cuộc sống cô nàng, vì nói chuyện còn chưa được nữa huống chi xia bới người ta?

- Cô! Sao! Sao cô dám bán Dĩ Tổng của chúng tôi?

- Dám Dĩ Tổng đó tôi không quen, tôi chỉ biết Dĩ bánh bèo, vào nhà đi, hình như trời sắp mưa rồi, kéo ướt giấy tôi lại không kiếm được tiền. - Dương Tịnh nhìn trời, đen đen thấy ghê, lại có chút sấm.

- Dương Tịnh! Cô đừng có đánh trống lảng, rõ ràng là cô không tôn trọng Dĩ Tổng! Còn dám lẻo nhẹo bên cạnh anh ấy. Cô so với tôi, có đẹp hơn không? Có giỏi hơn không? Có hút người hơn không? Có giàu hơn không? Gia đình cô thậm chí không có người nổi tiếng như gia đình tôi. Cô căn bản không đấu lại tôi.

- Ủm.

Dương Tịnh im, cô nàng đi vào nhà. Nảo Nảo thấy Dương Tịnh đi thì hất mũi lên trời, tự cho mình đã thắng, còn bặt máy gọi cho club.

Chợt mưa phát động, rơi từng giọt từng giọt như thể người ta đang tạt đất, Nảo Nảo thấy mưa rơi, vội vã cầm xấp giấy che mưa.

Nhưng 1 bóng dù đã che cho cô nhóc ấy, cô nhóc ấy ngược đầu lên, thấy Dương Tịnh đang đứng trước mặt, mưa dội lên đầu Dương Tịnh mỉm cười:

- May quá, không bị ướt.

Và từ đó, 1 ánh hào quang đã sáng chói trong tim 1 người con gái ngây thơ, Nảo Nảo phát hiện ra, Dương Tịnh, thật là đẹp, thật là giàu. Phút chốc, Nảo Nảo thấy Dương Tịnh đứng dưới mưa đưa dù che cho mình, cảm giác thật đẹp.

Cùng lúc đó, club đội mưa đội nắng tới, thấy được cảnh tượng này, phút chốc cũng...xúc động.

Dù không muốn công nhận, nhưng Dương Tịnh làm rất tốt, cô đã thành công che mưa cho đồng giấy là cả 1 đồng tiền trước mặt. Căn bản, cô che cho giấy, lo giấy, chứ không hỏi người.

Thế là club tan rã, không ai phản đối 2 người này, Dương Tịnh khóc không ra nước mắt.

Hết giấy, hết tiền.

Huhu.

“Cũng nhờ vậy, từ đầu chí cuối, không hề xuất hiện tiểu tam.” Tuần thử dài, nhìn Triệu Tôn cứ ngơ ngẩn ngẩn trong phòng mà thấy chắc 2 người kết hôn, sẽ không còn là vấn đề thời gian nữa.

17. Chương 17

- Dương Tịnh, tôi, thật lòng yêu em.

Cuộc họp báo ngày 5 tháng 10 mở ra, trong sự chung vui của các cánh nhà báo, sự có mặt của 2 bên gia đình là Dương Tịnh - bị ép đi và Triệu Tôn - người ép đi, trong đó có mẹ Dương Tịnh, ông nội Dĩ. Ông ngoại Ngô vì bệnh nặng mà không đến được, đành phải ở nhà xem ti-vi trực tiếp.

Sự kiện trọng đại này được Tuấn quay phim lại.

“Chuyện lần này là sao thưa Tổng giám đốc? Chẳng lẽ anh thật sự...phản bội Ngô tiểu thư đây?” Một tay sẵn tin đứng lên nói trước, Triệu Tôn mỉm cười, không ngần ngại nắm tay Dương Tịnh - mặt cô nàng xám ngoét lại, cười:

- Tôi không phản bội cô ấy.

Dương Tịnh thật sự toát mồ hôi.

“Vậy anh giải thích làm sao với bức ảnh vào quán bar ạ?”

Triệu Tôn mỉm cười, lắc đầu, lấy từ trong túi áo ra chiếc máy ghi âm, Dương Tịnh có cảm giác không lành rồi, tới khi Triệu Tôn lại nở nụ cười quái đản nhìn cô, thì cô mới ngộ nhận ra được điều gì đó rất tồi tệ sắp xảy ra:

- Tôi làm, là để Dương Tịnh thú nhận với tôi.

Nói xong, cư nhiên, bật máy ghi âm, còn kê gần loa cho cả 1 căn phòng nghe thấy. Dương Tịnh mặt không thể nào ngu hơn, mẹ cô thì che miệng như xúc động lắm, cả ông nội Ngô nghe xong liền đứng phắt dậy nhún nhảy khiến y tá hét inh ỏi gọi tên bác sĩ, Luật cũng có mặt, nhưng kì lạ, nghe xong, anh chàng lập tức đập bẻ chiếc ti-vi tinh thể lỏng vì quá xúc động...

Giọng nói thánh thót của Dương Tịnh cô, thật sự nó là của cô, đã vậy còn là nói thì thâm rất tình cảm, khiến phía dưới ồ lên 1 lượt, liền lia máy sang Dương Tịnh...

À mà thôi, mặt Dương Tịnh bây giờ còn hơn bà la sát nữa, một lần bị đập đã quá đủ với cánh nhà báo rồi.

- Tôi hôm nay mở họp báo, chỉ để nói cô ấy 1 điều. Tôi, Dĩ Triệu Tôn, lấy tư cách 1 thành đàn ông ra, nói với cô ấy.

Triệu Tôn quay đầu sang nhìn khuôn mặt khó coi của Dương Tịnh, thật lòng mình buông lời với cô:

- Dương Tịnh, tôi, thật lòng yêu em.

Chỉ 1 câu nói, làm chấn động trái tim bao nhiêu người nghe, cả Dương Tịnh cũng giật mình. Cô nhìn anh, nhìn anh thật lâu, anh cũng nhìn cô, mỉm cười dịu dàng hết sức. Cánh nhà báo lập tức lia máy xem kỹ khuôn mặt Dương Tịnh, còn phóng loa to hết mức có thể để nghe được câu trả lời của Dương Tịnh.

Cô chỉ nhẹ nhàng giang tay ra, Triệu Tôn tưởng cô muốn ôm, liền vui vẻ xích lại.

Lập tức bị ăn bạt tay xéo hàm, nằm lăn ra đất.

Một phản ứng thật là hay ho, khiến mẹ Ngô hoảng hốt, ông nội Dĩ lại rất bình thường vỗ tay. Triệu Tôn không đứng dậy nổi, nói chính xác hơn, bị tát đến bất tỉnh nhân sự.

Đã vậy, Dương Tịnh còn hỏi:

- May quá, tôi không nằm mơ.

Ừ, không có câu trả lời, vì Đại thần họ Dĩ đã nằm lăn quay ngất xỉu giữa cuộc họp báo, phải điều người đến xem bệnh tình. Đến chiều mới tỉnh, còn bị ngu ngu ngơ ngơ khoảng 15 phút.

Chỉ trong hôm nay, báo đăng tin: “Tổng giám đốc Dĩ Triệu Tôn nhận được lời đồng ý từ 1 cái tát.”

18. Chương Cuối

Ngày anh nhập viện, em theo.

Ừ, ngày Triệu Tôn 1 cục vì bị tát đến bất tỉnh nhân sự, Dương Tịnh vì thấy có lỗi (?) nên đi theo chăm sóc. Chỉ là chưa tới 1 ngày thì Triệu Tôn đã tỉnh dậy.

- Bánh bèo, thấy đỡ chưa? - Dương Tịnh sờ sờ bên mặt sưng vù của Triệu Tôn, lúc này ra tay hơi mạnh.

- Haha, chúng ta luôn như thế này nhỉ? - Triệu Tôn mỉm cười, thật sự không hiểu tại sao 2 người lại gắn kết với nhau lâu như vậy mà không thấy chán, thì ra là do anh thích cô, thích cái tính bạo lực thẳng thắn của cô.

“Có khi nào bị tát đến chập mạch không nhỉ?” Dương Tịnh hoảng hồn khi thấy Triệu Tôn không cãi vã với cô, nhưng khi thấy nụ cười vui vẻ của anh, lại nhớ tới câu thú nhận của anh, bất giác trái tim cảm thấy lo lắng, cô cũng có ý với anh, nhưng lại thấy giữa 2 người họ gần như có điểm gì đó rất khác biệt, điều đó làm cô lo lắng.

- Triệu Tôn...câu nói đó...của anh...

- Anh thích em, là thật lòng, hoàn toàn thật lòng. - Triệu Tôn đưa tay sờ hốc mắt của Dương Tịnh, thấy mình thật vui vẻ, thật nhẹ nhõm. - Em dù có hay không thật lòng, anh vẫn thương em.

- Ai nói tôi không thật lòng? Tôi cũng rất thật lòng đó! - Dương Tịnh cắn tay Triệu Tôn, rồi cô tự dưng khóc, khóc 1 cách nức nở, Triệu Tôn mỉm cười, dù mệt vẫn ngồi dậy hôn lên trán cô. Dương Tịnh vẫn khóc, khóc trước mặt anh chưa bao giờ thấy ngại ngùng, chỉ thấy thật hạnh phúc, thật yên bình. Triệu Tôn ôm cô vào lòng, mỉm cười:

- Ừ, là cả 2 đều thật lòng. Anh yêu em, em cũng yêu anh.

- Đồ bánh bèo, anh mới là yêu tôi, tôi không có yêu anh.

- Hả? Rõ ràng là em tỏ tình với tôi trước, lại bảo không yêu tôi?

- Ê! Vậy anh cho là tỏ tình trước là yêu đó hả? Tôi tỏ tình trước, tới giờ hết yêu anh thì sao? Hả?

- Hừ, rõ ràng em lật lọng! Tôi nói cho mà biết, trước đó yêu em, giờ tôi phải nghĩ lại rồi!

- Được, giống ý tôi đó!

Hai người chưa đắm thắm bao lâu, liền cãi nhau inh ỏi lên. Can Tuấn đứng ngoài phòng mỉm cười, cuối cùng đã thành đôi, có gây nhau ngàn lần vẫn ở bên nhau thôi. Nhưng khi anh chàng đi thì còn có thứ xảy ra thú vị hơn những gì Can Tuấn nghĩ, chuyện là vậy:

- Anh nói anh yêu tôi thì ngon cầu hôn tôi đi!

- Em nói vậy thì phải xem lại, rõ ràng em tỏ tình với tôi trước! Em phải cầu hôn tôi.

- Được, bà đây không sợ trời không sợ đất, Triệu Tôn, lấy tôi! Đó, tới lượt anh.

- Dám nói không dám làm à? Cầu hôn phải có hoa có nhẫn, em cầu hôn kiểu gì thế kia?

Dương Tịnh lập tức cầm bình hoa vạn thọ cúng ông địa đưa trước mặt Triệu Tôn, còn quỳ 1 chân xuống, hét vào mặt Triệu Tôn:

- Dĩ Triệu Tôn, lấy tôi. Bây giờ tôi không có nhẫn, nhưng sau này sẽ có.

- Hừ, không có nhẫn phải đền bù lại thứ khác! Chứ như này làm sao được! Hừm, nói đi nói lại cả 2 cũng vừa đủ tuổi rồi. - Triệu Tôn hất mũi lên trời, đáng vẻ thật là cao ngạo...

Dương Tịnh với Triệu Tôn gây nhau 1 hồi lâu, cuối cùng im bật, rồi cả 2 đập tung cửa phòng khiến gia nhân hoảng hồn, ông nội Dĩ gọi Can Tuấn theo hỏi xem chuyện gì, để phòng bất trắc.

- Cậu chủ, Ngô tiểu thư, hai người đi đâu vậy? - Can Tuấn họa hoàn lăm lăm mới đuổi theo 2 người khí thế phùng lửa kia được.

- Lên phòng! - Dương Tịnh đóng cửa xe lại 1 cái rầm.

- Cãi nhau có chút, đừng làm lố lên...cậu chủ... - Can Tuấn hết lòng an ủi, thì Triệu Tôn hét vào mặt:

- Đăng kí kết hôn!

Rồi 2 người, 1 nam 1 nữ, lái xe chạy mất hút, còn để lại âm vang của cuộc cãi vã “Tôi phải kí tên trước.” “Anh thì có, anh sẽ kí trước”...

Can Tuấn đi vào nhà, mặt ngu như mặt bò, ông nội hỏi chuyện gì, anh chàng chỉ có thể trả lời:

- Chuẩn bị phong bao đỏ...

Cuối cùng, chuyện đã viên mãn, không cần phải cầu huyết, không cần phải ngược tâm, chỉ có dòng đời liên tục chảy, chảy mãi.

Kể cả ngày cắt bánh kem mừng cưới, Triệu Tôn và Dương Tịnh vẫn tranh nhau 1 con dao, khiến tiệc cưới chẳng khác tiệc sinh nhật là bao khi kem dính 1 mớ trên mặt 2 người.

Kể cả đêm tân hôn, cả 2 đều không im miệng mà cãi vã đòi đếm tiền cưới hoặc làm chuyện đen tối.

Kể cả lúc mang thai, cả 2 vẫn gây nhau đó là con trai, đó là con gái.

Kể cả sinh con, ai thắng cũng mặc kệ, vẫn cãi nhau vì hai người tranh giành đặt tên.

Nhưng, ai mà biết được.

Ngày cắt bánh kem, họ gây nhau, vì họ nhường nhau cắt, mặc cho người ta nói 2 người phải cắt chung.

Ngày đêm tân hôn, họ vẫn ngủ cùng nhau trên 1 chiếc giường.

Ngày Dương Tịnh mang thai, Triệu Tôn đã phải cật lực chăm vợ đến thương.

Ngày Dương Tịnh sinh con, Triệu Tôn vẫn đứng bên cô, tiếp sức mạnh cho cô, vì cô không muốn mổ.

Họ dù gây nhau nhiều thế nào, họ vẫn bên cạnh nhau, chứ không phải gây nhau để chia tay nhau.

Đôi này, giống oan gia, nhưng tuyệt nhiên, không có ở thực tại. Thật trẻ con, thật hạnh phúc.

Hoàn chính văn.

Còn 1 tập Ngoại truyện.

19. Ngoại Truyện

Để tôi kể mọi người nghe, có 1 chuyện thú vị như thế này đây.

Một ngày đẹp trời nọ, sau khi 2 người kết hôn, Dương Tịnh may rủi thế nào, đi mua que thử thai, thử xem mình có thai hay không. Dù cô biết rằng mình luôn sử dụng...e hèm, biện pháp tránh thai, nhưng nó chỉ ngừa được 99,9999999999999999....%, ai biết nó có tác dụng tốt không? Và lại...kỳ sinh lý của cô...dạo này không thấy nó tới...

Cô thử xong, lo lắng hồi hộp nhìn que thử thai, nó không xuất hiện động tĩnh gì, nên cô nhét vào túi áo, thở phào. Cô cứ sợ mang thai lúc này, Triệu Tôn giờ khá bận rộn, sau khi kết hôn biết bao nhiêu hợp đồng ừn ừn tới, cô và anh chỉ có thể bên nhau vào tối. nên căn bản, cô cũng rất nhớ thương anh.

Nhưng cô không biết, lúc cô nhét vào túi áo, là lúc nó xuất hiện....vạch...đỏ.

Vào tối đó, Triệu Tôn về nhà, một mỗi thì lại thấy Dương Tịnh đang lau tóc, anh cởi bỏ áo khoác, mắc vào sào, nhưng lúc mắc vào, vô tình thấy cái gì đó lộ ra, màu trắng trắng từ túi áo khoác của Dương Tịnh. Mới thấy tò mò, hỏi:

- Bà xã, cái gì trong túi áo em vậy?

- Que thử thai. - cô vẫn trả lời như không có gì, mặc dù trong đó là cả 1 bí mật rộng lớn.

- Hả? Rồi sao? - Triệu Tôn mới móc ra xem thử, Dương Tịnh chải tóc đáp:

- Nó chẳng xuất hiện gì cả.

-...Tịnh....Dương Tịnh....Dương....Tịnh....

Dương Tịnh nghe chồng có gì đó xúc động lắm, nên cô quay sang. Thấy Triệu Tôn mặt ngu không thể nào ngu hơn, còn chìa que thử thai có vạch đỏ...Cô nhìn 1 lúc, mới hỏi:

- Anh có thai à?

- Không phải!! Là em, em có thai rồi! - Triệu Tôn hét lên, anh lúc lấy ra thấy cái gì đỏ đỏ đã thấy nghi rồi, rút ra mới thấy vạch đỏ chót đập vào mắt...

Tới lượt Dương Tịnh mặt ngu-ing, cô nhìn que thử thai, rồi trở ngón tay vào chính bản thân mình:

- Em? Anh không đùa đấy chứ? Để...để em thử lại xem, rõ ràng lúc này không có gì xảy ra mà...

- Được! - Triệu Tôn đập cửa phòng, hô to với gia nhân trong nhà, kể cả quần gia già cũng không tha - Các người mua 20 hộp que thử thai về đây! Nhanh lên!! Tuấn! Gọi Thủy An! Nhanh!

Gia nhân trong nhà nghe xong, ai nấy đều nhìn nhau, mới bắt đầu hiểu chuyện, vội vã trong đêm mua que thử thai, cả 1 biệt thự, bao nhiêu người làm, ông nội Dĩ cũng tới, mẹ Ngô tới, ông nội Ngô dù sức khỏe hơi kém nhưng vẫn tới. Tất cả quay quần đợi Dương Tịnh mang kết quả thật ra, Thủy An cũng ở đó chờ đợi.

Tới khi Dương Tịnh đi ra, mặt cô nàng ửng đỏ, tất cả que thử thai, từ cái thứ nhất đến cái cuối cùng...hoàn toàn có vạch đỏ...cô thấy có gì đó thật kì diệu, cô sờ thử bụng mình. Gia đình, người làm từ ngạc nhiên đến xúc động, có người còn khóc vì hạnh phúc. Can Tuấn nhìn những kết quả, khóe môi tự dưng nhếch lên đến mang tai, gia đình nội ngoại đều rất mừng.

- Con...con làm mẹ rồi... - Dương Tịnh thật không tin, cuối cùng cô cũng có con.

- Chúc mừng cô, Dĩ phu nhân.

- Cuối cùng ta cũng có cháu rồi!

- Ừa..

Giữa sự chúc mừng, Dương Tịnh bịt miệng chạy vào nhà vệ sinh, làm tụt biết bao nhiêu cảm xúc con người. Thủy An khám thai cho Dương Tịnh, Triệu Tôn ở bên lo lắng chăm sóc cho cô.

Từ đó, ngày nào cũng thấy sự có mặt của Triệu Tôn. Cô thèm ăn gì, anh mua hết. Có lần thế này:

- Bà xã, em có đói không? Muốn ăn gì nào? - Triệu Tôn ôm cô, vừa đọc truyện cho bà xã thân yêu nghe, vừa lo lắng hỏi.

- Anh.

Dương Tịnh chỉ nói đùa, nhưng không ngờ tối hôm đó Triệu Tôn tắm rửa sạch sẽ nằm chờ cô trên giường...Dương Tịnh mới thở dài:

- Nhìn anh, em chỉ muốn nôn.

Xong rồi, mặc kệ ông xã thân yêu đau lòng, cô đi ngủ.

Khi có thai, cảm giác mình thật vinh dự, nhưng cũng khổ lắm, nôn nghén, thèm ăn cái này, không thích cái nọ, bụng bắt đầu phình to, ngủ phải nằm ngửa, đi đứng phải để ý, còn phải đau lưng đau khớp,... Nhưng Triệu Tôn bên cạnh cô suốt, cảm giác cũng không tệ.

Có lần, ông xã nhà cô buồn cười lắm, áp tai vào bụng cô, còn chơi trò “a lô” với bảo bối:

- A lô, e hèm, là dad của các con đây. Các con có khỏe không, hửm? Khỏe à? Hừ, chỗ các con đủ ở không? Hai đứa 1 phòng cũng hơi bị chật chội đó. Không à? Hừm, nhanh nhanh ra ngoài đây, dad sẽ cho con mỗi đứa 1 phòng to thật to, có hiểu chưa?

- Anh bị điên à?

- Em mới bị điên ấy, cái này rất tốt nhé, để con nó biết dad thân yêu của nó tuyệt vời đến mức nào!

Lúc đó xin thề, Dương Tịnh thật rất buồn cười, nhưng không dám cười.

Tới lúc sinh, giờ cô nhớ lại, cô thấy thật khâm phục, đau đến chết, còn nắm đầu ông xã thân yêu mà giết mà kéo đến nỗi 2 vợ chồng la làng khắp cả cái bệnh viện. Thương thì thương thật, nhưng nghĩ đi, cái tình cảnh đau đớn đó, cô nắm tóc nắm áo Triệu Tôn, bao nhiêu cái bực bội trước giờ xả thẳng vào mặt anh.

Thế mà anh không trách dù chỉ 1 câu.

Tới khi sinh được nhóc con đầu tiên, là 1 bé gái, tới đứa thứ 2, bị kẹt, nên đành chuyển sang mổ ngay lập tức.

Cuối cùng, 2 đứa con, sinh ra an toàn, một gái một trai.

Lúc nghe đứa thứ 2 không ra, Triệu Tôn lập tức hoảng sợ, còn nắm chặt tay Dương Tịnh, cuối cùng anh phải ra ngoài vì bác sỹ cần phải mổ gấp. Triệu Tôn rất sợ, ngoài nơi hành lang còn có mấy y tá mới đỡ đẻ xong, có việc con không ra được, không thì dây rốn quấn cổ thai nhi, con chết hoặc chết cả mẹ và con.

Triệu Tôn gần như khóc, anh lo sợ, dù người thân có nói ra sao, anh phát điên lên, đến mức tay chân run lấy bầy, còn thì thầm “Vợ ơi, con ơi.” liên tục để tự an ủi mình.

Đến khi nghe đứa thứ 2 ra đời hoàn toàn bình an vô sự, như trút được gánh nặng, Triệu Tôn lập tức chạy vào nhìn vợ. Thấy cô đang mệt mỏi nằm trên giường, anh chạy lại, thấy cô chìa tay về phía mình, còn nở nụ cười giữa trán lấm tấm mồ hôi, cô cười toe toét:

- Hai đứa nó dễ thương quá.

- Ủ, rất dễ thương.

- Haiz, sinh đôi một chết được. May mà sức em không phải người thường.

- Em là sư tử cái giữa rừng xanh.

- Anh nói gì đó!? Anh mới là sư tử, cả nhà anh đều là sư tử!

- Trong đó cũng có em, hahaha.

- Em mập ra rồi.

- An tâm, mập anh lo, em không phải sợ bị bỏ rơi đâu. Anh có mua sữa này, muốn bú bình không?

- Cái tên bánh bèo này, anh không phá em không chịu nổi hả!

Kết thúc của mọi chuyện, là nụ cười vui vẻ của anh và em.

Dĩ Từ và Dĩ Yến Đào.

Hai đứa, 1 em 1 chị, cuối cùng mới sinh ra bị dad trách mắng vì không nghe lời việc “nhanh nhanh ra ngoài” mà là chị đi xong em còn luyến tiếc ở lại, khiến mom thân yêu của 2 đứa 1 phen sợ hãi.

“Con đâu có tội đâu a, tại sao lại trách luôn cả con?” - Yến Đào said.

“Dad thân yêu, chị con ra trước vì chị ấy không biết ơn với nơi chốn đã nuôi dưỡng, con thì bận phải trả ơn nên mới làm vậy mà...” - Từ said.

“Nói gì đó?”

“Không phải sao, rõ ràng chị không có chút biết ơn!”

“Thằng ôn con kia, chị mày là vì mẹ thân yêu nhé, nếu không bây giờ cả 2 đứa đều phải đẻ mổ!”

“Hừ, đừng có lấy mẹ ra làm khiên chắn!”

...

Kết thúc Ngoại truyện.

Hihi, tạm biệt~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/oan-gia-tuyet-thuc>